

1. Proloog

Al sinds twee weken verschijnt de blauwe gloed 's avonds aan de hemel. De eerste keer was het licht nauwelijks zichtbaar, het was Ronald Schoonderwoerd niet eens opgevallen. De daaropvolgende dagen werd het steeds feller en angstaanjagender. Het vreemde, bizarre verschijnsel wordt over de hele wereld waargenomen en inmiddels domineert het zelfs het wereldnieuws. Ronald is de tuin ingelopen en staart ernaar. Het licht rolt zich razendsnel als een deken over de aarde uit. Het fenomeen begint exact om twee minuten voor acht Nederlandse tijd en het duurt op de seconde af twee minuten, waarna het ineens wegtrekt.

Vandaag is het beangstigende fenomeen zelfs besproken in het regeringsoverleg. Er heerst onrust onder de bevolking, niet alleen in Nederland, maar in alle landen van de wereld. Er is geen nieuwsuitzending waarin het licht niet besproken wordt. Allerlei zelfbenoemde deskundigen doen wilde speculaties, die leiden tot veel stress onder de mensheid. De coronacrisis en de oorlog in Oekraïne zijn nog maar net voorbij en het licht voelt als een nieuwe dreiging. Er wordt verwacht dat Ronald, als premier van Nederland, er een antwoord op heeft.

‘Ik verwacht niet dat Rusland iets met het licht te maken heeft,’ zegt hij tegen zijn vrouw Marloes, die naast hem is komen staan en ook naar boven kijkt. ‘De kans dat Rusland überhaupt nog in staat is om de wereld aan te vallen en nog verder tegen zich in het harnas te jagen lijkt klein, maar een andere verklaring is er ook niet.’

‘Het moet wel iets anders zijn,’ antwoordt Marloes. ‘Die Dmitri Borsow heeft inmiddels meer dan voldoende problemen in zijn eigen land. Zijn positie heeft enorm geleden onder die hele geschiedenis met Oekraïne. Hoe zou hij nu nog in staat zijn om iets groots te veroorzaken wat dit bizarre licht zou kunnen verklaren?’

‘Ik weet het ook niet schat, ik snap er eerlijk gezegd niets van en alle geleerden in de hele wereld staan nu al twee weken met hun mond vol tanden.’

Ronald slaakt een zucht, het blauwe licht trekt weg – het heeft ook vandaag weer exact twee minuten geduurd. Marloes slaat een arm om hem heen en samen lopen ze naar binnen om te luisteren wat er in het achtuurjournaal over wordt gezegd.

2. De planeet Blue Planet, anderhalf jaar voor D-day

John McQuire loopt op zijn blote voeten over het strand. Het was een prachtige voorjaarsdag, maar in de verte verschijnen donkere wolken. Volgens de weersvoorspelling gaat het hard waaien en wordt er zelfs onweer verwacht.

‘Ik denk dat we beter een shuttle kunnen laten komen om terug te gaan,’ zegt Annabel, de vrouw met wie John twintig jaar is getrouwd. Via zijn voorhoofdchip, ook wel Internal Communication Unit of kortweg ICU, bestelt hij een shuttle, die een halve minuut later naast hen op het strand landt. Zodra John en Annabel in de shuttle zitten, stijgt deze razendsnel op tot een hoogte van vijfhonderd meter, en één minuut later landen ze vijf kilometer verderop voor hun strandhuis.

Bijna elk weekend gaan ze naar het strandhuis en als Johns werk het toelaat, blijven ze er meerdere dagen. John rent de trap op naar het tien meter hoger gelegen strandhuis en roept tegen de opstekende wind in:

‘Ik denk dat we op het terras nog net wat kunnen drinken voordat het gaat regenen.’

Annabel loopt in de badkamer door de doucheföhn, die haar haar door middel van microgolven weer fatsoeneert. Ze kijkt tevreden in de spiegel en loopt via de volautomatische keuken naar het terras.

John is premier van de planeet Blue Planet. Het afgelegen strand bij het strandhuis biedt hem de rust die hij nergens anders kan vinden. Het is hun favoriete plekje en als ze de gelegenheid hebben, gaan ze er zo vaak mogelijk naartoe. Hij loopt het door henzelf ontworpen strandhuis

in en via de fraai gemeubileerde living met een grote haard loopt hij naar het terras met uitzicht op het strand en de zee. Morgen is het maandag. John heeft al vroeg een bespreking en hij wil vanavond alvast dichterbij de regeringsstad Metropolis zijn.

‘We hebben nog een uur voordat de shuttle komt,’ zegt hij als Annabel op het terras verschijnt. ‘Het is uit de wind nog lekker, dus laten we hier gaan zitten.’

Via zijn voorhoofdchip, de ICU, bestelt hij bij de huisrobot een fles koude, droge witte wijn. De robot stuurt een boodschap terug:

De wijn is op, er is geen wijn geleverd.

John is verbijsterd: de wijnkast is zo geprogrammeerd dat er altijd drie flessen van hun favoriete witte wijn op voorraad zijn. De wijnkast bestelt zelf de flessen om de voorraad aan te vullen en als er bezoek komt, past de wijnkast de voorraad automatisch aan. Dat er geen wijn is, is uitermate vreemd. Via zijn oogschermbij de Blue Planeters in het linkeroog is geïmplant en waarop informatie gelezen kan worden die via de ICU binnenkomt, onderzoekt hij wat de reden is. De wijnkast reageert al vijf dagen niet op de vraag van de afleverdrone welke flessen aangevuld moeten worden. John loopt naar de wijnkast en leest de status van de software uit. Er is een storing in het interne geheugen van de wijnkast opgetreden. De chip die de voorraad regelt, heeft al eerder problemen gegeven en John bestelt bij het plaatselijke distributiecentrum een nieuwe chip en drie flessen gekoelde witte wijn. De bestelling wordt drie minuten later door een afleverdrone bezorgd. De huisrobot schenkt de wijn in en vervangt daarna de chip in de wijnkast. Even later zitten ze te genieten van een ontspannen afsluiting van het weekend, terwijl de huisrobot de koffers inpakt.

Vanavond komt Stijn Peeters bij John en Annabel thuis dineren. De vriendschap tussen John en Stijn dateert nog uit hun middelbareschooltijd. John is daarna politicologie gaan studeren en Stijn technische ruimtevaartkunde. Stijn is inmiddels de prominentste ruimtevaartdeskundige op de planeet. Hij is ook een van de

grondleggers van de techniek om met de snelheid van het licht door de ruimte te reizen.

‘John, ik moet je vandaag nog spreken,’ zei Stijn toen hij vanmiddag contact met John opnam. ‘De ontwikkelingen op de planeet aarde gaan veel sneller dan waarmee wij tot nu toe rekening hebben gehouden. We moeten er snel beslissingen over nemen: het is een groot risico aan het worden, we moeten ingrijpen.’

John heeft hem daarop uitgenodigd om vanavond bij hen thuis te komen dineren. Stijn heeft sinds enkele maanden, na zijn scheiding drie jaar geleden, een vriendin met wie ze nog niet hebben kennisgemaakt. Dat kan mooi gecombineerd worden; tussen de gangen door zullen ze dan de situatie met betrekking tot de aarde bespreken.

Annabel is altijd een beetje neerslachtig wanneer ze het strandhuis weer verlaten. Als ze enkele dagen aan het strand verblijven, heeft ze het gevoel dat ze John weer een beetje voor zich terugwint. In Metropolis zijn er te veel verleidingen voor John en de laatste tijd heeft ze de indruk dat een van die verleidingen een beetje aan hem blijft hangen. Jaloers is ze niet, maar het maakt haar onrustig. Ze zou het liefst verder van Metropolis weg wonen, bijvoorbeeld in hun strandhuis. Daarover hebben ze al diverse malen gesproken en zaterdagmorgen heeft ze het onderwerp nogmaals aangekaart, maar John heeft botweg geweigerd erop in te gaan.

De shuttle die ze naar huis brengt, landt exact om zes uur voor het strandhuis. Onderweg kijken ze naar een populair actualiteitenprogramma dat wordt gepresenteerd door Rutger van Daal, ook een goede vriend van John. Hij slaat de uitzending zelden over en is een regelmatige gast in het programma, wat beslist goed is geweest voor zijn herverkiezing vorig jaar.

Halverwege de reis gaat het alarm af. Een kwantumcomputerstem zegt:

‘Er is een probleem opgetreden met het antizwaartekrachtstelsel. We trachten dit op te lossen.’

‘Verdraaid, dat komt slecht uit,’ zegt John. ‘Ik hoop dat het snel gefikst kan worden.’

Na tien seconden meldt de computerstem:

‘Er is kortsluiting opgetreden in het antizwaartekrachtsysteem en u wordt naar een shuttlestation in de dichtstbijgelegen stad gevlogen. Daar kunt u overstappen in een andere shuttle. Door de kortsluiting functioneert de kunstmatige zwaartekracht in de cabine niet naar behoren. Er wordt nu met lage snelheid naar het shuttlestation gevlogen om te voorkomen dat u last ondervindt van hoge G-krachten bij het accelereren of het afremmen.’

Automatisch krijgen Annabel en John een veiligheidsriem omgegespt. Ze voelen dat de snelheid van de shuttle afneemt. De G-krachten, die normaliter door het horizontaal werkende antizwaartekrachtsysteem worden geneutraliseerd, zijn goed voelbaar. Dat systeem is ontwikkeld om tijdens langeafstandsreizen door de ruimte de inzittenden het comfort te geven van een kunstmatige zwaartekracht in de shuttle. Door dit in de shuttles ook horizontaal te laten werken, worden G-krachten geneutraliseerd bij het accelereren, het remmen en het met hoge snelheid nemen van bochten.

‘Ik verwacht niet dat we veel oponthoud zullen hebben,’ zegt John tegen Annabel, ‘maar ik zal de afspraak met Stijn een kwartiertje uitstellen.’

Na thuiskomst frissen ze zich snel op. Annabel neemt een douche en loopt door de doucheföhn, die haar droogblaast en haar haar weer in model brengt. Ze trekt de jurk aan die de huisrobot op verzoek heeft klaargelegd en kijkt daarna in de keuken tevreden naar de keukenrobots die de voorbereidingen treffen voor het diner.

Stijn stelt Marijke, die enigszins nerveus is, voor aan Annabel en John. Het feit dat John premier van de planeet Blue Planet is, maakt haar wat onzeker. John en Annabel heten ze van harte welkom en het ijs is al snel gebroken. Marijke is een knappe, spontane blondine en Annabel voelt direct een vriendschappelijke band. Ze is duidelijk in politiek geïnteresseerd en heeft een doordachte mening over politieke zaken, waarbij het de sfeer zeker ten goede komt dat ze dezelfde politieke opvattingen heeft als John. Als raketgeleerde werkt zij op het

ruimtevaartinstituut waarover Stijn de scepter zwaait. Ze kennen elkaar al een jaar en pas drie maanden geleden is de vonk overgeslagen. Ze zijn nog hevig verliefd, wat ze ook uitstralen. Annabel is er een beetje jaloers op. Het is een uitermate gezellige avond en wanneer Annabel Marijke in de tuin rondleidt, kunnen John en Stijn rustig onder vier ogen praten:

‘John, we hebben echt haast, anders loopt het totaal uit de hand. In alle facetten lijkt de planeet aarde op Blue Planet, echt als twee druppels water,’ begint Stijn. ‘Het grote verschil is eigenlijk alleen dat de tijd er zo’n anderhalve eeuw lijkt te hebben stilgestaan. Daardoor lopen de technologische ontwikkelingen achter op die van ons. Momenteel spelen daar dezelfde problemen die wij hier anderhalve eeuw geleden hadden ten aanzien van het milieu. De uitstoot van CO₂ is veel te hoog en hoewel er veel aan gedaan wordt, is die beslist niet onder controle. De economie bepaalt er alles. Dit leidt tot verschuiving van productie naar lagelonenlanden, waar milieuregels vaak met voeten worden getreden. Daarnaast zitten de landbouw en de veeteelt in een spagaat om de kostprijs zo laag mogelijk te houden, met veel uitstoot van broeikasgas als gevolg. Door het gebruik van kunstmest en het zo goedkoop mogelijke veevoer wordt te veel methaan uitgestoten. Dat is niet zomaar terug te draaien, want anders wordt de kostprijs van de producten te hoog. De agrarische wereld zit echt in een enorme houdgreep.

Het klimaat op aarde verandert in hoog tempo en als je alles goed bekijkt, ziet het er gewoon niet goed uit. Er worden mondiale plannen gemaakt voor de reductie van de CO₂-uitstoot, maar als het erop aankomt, kiezen landen, vaak noodgedwongen, toch voor hun eigen belang en voor het belang van hun eigen economie. Wat mij het meest verontrust John, is dat er op geen enkele wijze een effectieve weg uit de alarmerende situatie wordt gevonden, ondanks alle moeite die ervoor wordt gedaan en al het onderzoek dat ernaar wordt verricht. Ze zitten daar naar mijn mening vast in hun eigen economische wurggreep en het blijft dweilen met de kraan open. Natuurlijk is het uiteindelijk

hun eigen probleem, maar voor onze planeet ontstaat een groot risico als het daar uit de hand loopt.'

Stijn legt John het plan voor dat hij heeft bedacht om de risico's voor Blue Planet te verkleinen. Ze besluiten om dit plan de komende dagen samen verder uit te werken en de vicepremier hier ook bij te betrekken. Nadat ze het goed voorbereid hebben, kunnen ze het presenteren aan de voltallige regering. Die zal er uiteindelijk een beslissing over moeten nemen. Als Annabel en Marijke weer binnenkomen, zitten de mannen inmiddels aan een sigaar met een glas cognac; zij kijken bezorgd voor zich uit. Het plan door de regering loodsen, zal nog wel wat diplomatieke vaardigheid vergen.

3. Den Haag, vrijdagmiddag voor D-day

De wekelijkse ministerraad in de Trêveszaal op het Ministerie van Algemene Zaken in Den Haag is al om kwart voor drie afgelopen en dat is relatief vroeg. De regering is nog maar enkele weken geleden geïnstalleerd en de bewindslieden zijn druk bezig om zich op hun dossiers in te werken. Op dit moment worden nog relatief weinig agendapunten voor overleg aangedragen.

Normaal gesproken houdt de premier op vrijdagmiddag de wekelijkse persconferentie, maar bij de coalitieonderhandelingen is afgesproken dat de vicepremier, in plaats van de premier, één op de vier wekelijkse persconferenties houdt en dat is vandaag. Ronald kan nu dus direct naar huis.

Het is inmiddels drie uur op deze prachtige voorjaarsdag, iets meer dan twintig graden, de zon staat hoog aan de blauwe hemel en daar wil hij met Marloes nog van genieten in hun prachtig aangelegde tuin. De laatste maanden werden bijna volledig in beslag genomen door de kabinetsformatie en zijn erg vermoeiend geweest. Alle ministers uit de vorige regering zijn vervangen, met uitzondering van Max Blijlevens, die het Ministerie van Economische Zaken heeft behouden. Door de onervarenheid van een aantal ministers en staatssecretarissen heeft

Ronald de laatste weken veel tijd moeten investeren om hen in te werken.

‘Ik sta op het punt om te vertrekken en ben over een halfuur thuis,’ zegt hij als hij Marloes belt om zijn vroege thuiskomst te melden.

‘Dat is fijn, ik zal ervoor zorgen dat we straks op het terras met wat hapjes en een flesje wijn van het lekkere weer kunnen genieten,’ belooft ze.

Marloes is hoogleraar communicatietechniek en leeft voor de wetenschap. Daarom heeft ze er ook voor gekozen om kinderloos te blijven, en omdat Ronald ook niet echt een kindervens heeft, is dat tussen hen nooit een issue geweest. Ze is een veelgevraagd spreker op internationale congressen en heeft een flink aantal wetenschappelijke publicaties op haar naam staan. Naast haar werk helpt ze Ronald, als het nodig is, met advies over communicatievraagstukken. Dat is tijdens de coronacrisis van onschatbare waarde gebleken. Ze kan als geen ander slecht nieuws zo brengen dat de boodschap volstrekt duidelijk is, maar met het vertrouwen dat het weer goed komt. Tenzij ze op reis is, vergt het hoogleraarschap nog geen twintig uur in de week. Zodoende houdt ze voldoende tijd over om Ronald met communicatieadviezen te ondersteunen op de momenten dat dit gewenst is.

Ronald is na zijn studie politicologie direct in de Tweede Kamer gekozen. Daar viel al snel op dat hij een slimme onderhandelaar is en zijn dossiers goed kent. Hij spreekt vloeiend Engels, Frans en Duits en dat plaatste hem al in korte tijd op het internationale podium. Met zijn vijfenvijftig jaar is hij inmiddels zo’n vijf jaar premier en geniet hij zowel in binnen- als buitenland veel aanzien.

In het kantoor van Ronald staat een grote vergadertafel met acht stoelen, en aan de muur hangen tientallen foto’s van de vliegtuigen waarmee hij zelf als piloot heeft gevlogen. Sinds zijn twintigste heeft hij zijn PPL-licentie, waarmee hij eenmotorige vliegtuigen mag besturen. Hij is een enthousiast lid van de Vliegclub Rotterdam en neemt regelmatig deel aan de door deze club georganiseerde reizen. Het gerucht gaat dat Ronald soms als piloot in het regeringsvliegtuig

vliegt, maar dat wordt door de officiële instanties ten stelligste tegengesproken. Twee wanden van het kantoor zijn van het plafond tot de vloer van glas en bieden een prachtig uitzicht op de Hofvijver, met daarachter de parlamentsgebouwen. Met spijt in het hart heeft hij twee jaar geleden het Torentje, waar traditiegetrouw de premier van Nederland kantoor houdt, verruild voor zijn huidige kantoor. Het historische torenkamertje wordt na de verbouwing van de parlamentsgebouwen alleen nog maar gebruikt voor representatieve doeleinden.

Plotseling lijkt de muur vloeibaar te worden en te versmelten met de foto's, maar hij blijft op een bizarre manier toch in stand. Als versteend staart Ronald naar de wand, die in een felblauw en paars licht lijkt op te lossen. Eerst vreest hij dat hij door een beroerte is getroffen en hallucineert. Het angstzweet breekt hem uit en van schrik vergeet hij de alarmknop onder zijn bureau te gebruiken. Het licht wordt steeds feller en juist als hij zijn ogen ervan wil afwenden, komt door de muur een man zijn kamer binnengelopen. Ronald kijkt alsof hij water ziet branden.

‘Mijn naam is Steve Mortimer, ik ben gezagvoerder van het ruimteschip Mariquita,’ zegt de man terwijl hij de kamer betreedt. ‘Ik kom van de planeet Blue Planet.’

Als verlamd staart Ronald naar het schouwspel. Steve Mortimer staat midden in de kamer, terwijl de muur langzaam zijn normale structuur terugkrijgt. Hij is gekleed in een strakke, witte overall met op zijn borst een embleem ter grootte van een tennisbal. Hierop staat de afbeelding van een planeet die als twee druppels water lijkt op de planeet aarde, maar daaronder staat in donkerblauwe letters: *Blue Planet*. De man ziet er niet uit als een ruimtewezen, hij heeft een normale menselijke gedaante met lichtblond haar en blauwe ogen. Hij spreekt perfect Nederlands en aan niets is te zien dat hij van een andere planeet komt. Ronald beseft langzaam dat het geen beroerte is, hoewel hij nog niet kan bevatten wat het dan wel is wat hem overkomt.

‘Ik kom met een zeer dringende boodschap,’ zegt Steve. ‘Ik zal er geen doekjes om winden: jullie wereld gaat zondagavond radicaal veranderen.’

‘Wat moet dit in godsnaam betekenen?’ vraagt Ronald geschrokken en boos.

Hij is vooral kwaad dat hij wordt gestoord, juist op het moment dat hij naar huis wil.

‘Ik weet niet wat u wilt of wie u bent, maar ik vind dit een uiterst ongepaste manier om uzelf te introduceren en ik moet weg. Ik verzoek u om direct mijn kamer te verlaten.’

‘Wat ik kom vertellen, is uitermate belangrijk en je zult snel begrijpen waarom dit niet kan wachten,’ antwoordt Steve, die geen aanstalten maakt om te vertrekken.

Ronald steekt zijn hand uit naar de alarmknop onder zijn bureau. Hij is niet van plan het begin van zijn weekend te laten verknallen. Halverwege zijn beweging voelt hij een tinteling op zijn borst en is zijn lichaam op slag verlamd. Zijn beweging bevriest en hij heeft geen mogelijkheid meer om zijn evenwicht te bewaren. Met een luide plof valt hij op de grond. Daar blijft hij in een rare houding liggen, volledig verstijfd. Hij kan zich niet meer bewegen.

Steve kijkt hem meewarig aan en zegt:

‘Ik wil dit gesprek in goede harmonie voeren Ronald, maar ik kan mij niet permitteren om weggestuurd te worden en dit gesprek voortijdig te laten beëindigen. Als dat zou gebeuren, zal jullie wereld totaal ineenstorten en het doel van mijn bezoek is nu juist om dat te voorkomen.’

Steve heeft een op een pistool lijkend apparaat in zijn rechterhand en houdt dit omhoog om Ronalds aandacht erop te vestigen.

‘Dit is een stralingspistool en als je door de straling wordt geraakt, verlamt die je volledig. Je hebt zojuist ervaren hoe het werkt. Op dezelfde wijze kan ik de verlamming ook weer ongedaan maken. Ik zal dat nu doen, maar ik waarschuw je dat ik het opnieuw gebruik als dat nodig is. Dat zou mij oprecht spijten.’

Steve richt het pistool op Ronald en de verlamming verdwijnt direct. Ronald trekt een pijnlijk gezicht; de val is hard aangekomen en hij gaat weer op zijn stoel zitten. Hij heeft zijn arm flink bezeerd.

De telefoon gaat en Anna meldt:

‘Je chauffeur staat beneden te wachten en ik weet dat je weg wilt Ronald, maar ik heb hier Max Blijlevens voor mij staan en die zegt dat hij je nu direct moet spreken.’

Anna is al vijf jaar de secretaresse van Ronald en langzamerhand uitgegroeid tot zijn personal assistant. Dat zij gevoelens voor hem koestert, heeft hij absoluut niet in de gaten. In het begin van hun samenwerking vond ze dat heel verdrietig, maar ze heeft het inmiddels geaccepteerd. Ronald is meer met politiek bezig dan met andere zaken en bovendien is hij getrouwd. Niet dat dat altijd alles zegt, maar bij Ronald wel.

Voor Ronald antwoord kan geven, mengt Steve zich in het gesprek:

‘Ik heb Max zojuist ook al bezocht en hem gevraagd om hiernaartoe te komen. Het is belangrijk dat hij bij ons gesprek aanwezig is.’

‘Laat hem maar binnen,’ zegt Ronald gelaten.

Het gevoel bekruipt hem dat hij de regie aan het verliezen is. Wel vindt hij het prettig dat er nog iemand aanwezig is bij het gesprek met Steve. Max loopt, nog enigszins buiten adem, het kantoor van Ronald binnen. Steve blijkt een paar minuten geleden op dezelfde wijze bij Max door de muur naar binnen te zijn gekomen en heeft hem na een korte toelichting min of meer opgedragen naar het kantoor van de premier te komen. Max was zó overdonderd dat hij er zonder protest gehoor aan heeft gegeven en de korte afstand tussen zijn ministerie en het Ministerie van Algemene Zaken rennend heeft afgelegd. Nog enigszins nahijgend gaat hij in protesthouding naast Ronald aan tafel zitten.

Zodra Max zit, gaat Steve verder:

‘Onze planeet Blue Planet en jullie planeet de aarde lijken in veel opzichten op elkaar. Het is net een eeneiige tweeling. De natuur, de biosfeer, de continentale indeling – alles is hetzelfde. Zelfs de samenleving en de ontwikkeling van de geschiedenis zijn bijna exact

gelijk. Waar deze gelijkenis vandaan komt, is ook voor onze geleerden nog steeds een groot raadsel. Het zou kunnen dat de planeten in hetzelfde zonnestelsel zijn ontwikkeld, maar uit elkaar zijn gedreven. Wellicht zijn de beide planeten uit hetzelfde DNA voortgekomen. Het enige echt grote verschil dat wij hebben ontdekt, is dat wij op Blue Planet honderdvijftig jaar verder in de jaartelling zijn en dat geldt ook voor onze technische kennis en de ontwikkeling van onze techniek.

De planeet aarde hebben wij nog maar kortgeleden ontdekt. We vonden het uitermate intrigerend dat er zoveel gelijkenissen met Blue Planet zijn. Daarom hebben we een uitgebreide studie gedaan naar het leven op jullie planeet. Een techniek die ons hierbij heeft geholpen, is de techniek om ons virtueel te verplaatsen. Daarbij blijft ons lichaam achter op de ene plaats, maar bevinden we ons virtueel op een andere plaats. Ruim twee jaar geleden zijn we met de studie begonnen. We hebben ons virtueel op verschillende plaatsen onder jullie bevolking begeven. Door middel van nanochips in onze hersenen spreken wij elke taal vloeiend, waardoor wij onze bezoeken hebben kunnen afleggen zonder dat jullie er iets van gemerkt hebben. Zo hebben wij ons een goed beeld kunnen vormen van jullie samenleving, jullie technische kennis en jullie geschiedenis. Op alle punten hebben we grote overeenkomsten vastgesteld.

Om een bepaalde reden, waarop ik zo meteen nader zal ingaan, hebben we besloten om naast onze virtuele bezoeken ook fysiek naar de aarde af te reizen. Deze missie heeft ons een jaar reizen gekost en zal in totaal, inclusief de terugreis, zeker drie jaar duren.'

Steve pauzeert, zodat Ronald en Max de informatie kunnen verwerken.

'Interessant, maar waarom kennen wij jullie planeet dan nog niet?' vraagt Ronald. 'Ik kan mij niet herinneren ooit iets gehoord te hebben over het bestaan van een op de aarde lijkende planeet.'

'Onze planeet staat op een lichtjaar afstand en is voor jullie, vanaf de aarde, onzichtbaar,' licht Steve toe. 'Een andere planeet blokkeert het zicht op Blue Planet. Dat is overigens ook de reden dat wij jullie planeet pas twee jaar geleden ontdekt hebben.'

‘Maar als jullie die afstand in één jaar hebben afgelegd, betekent dit dan dat jullie met de snelheid van het licht kunnen reizen?’ vraagt Max zich hardop af.

‘Ja, dat klopt, daartoe zijn wij inderdaad in staat. Dat lukt overigens alleen in de ruimte, waar geen enkele weerstand is. We hebben er lang over gedaan om de techniek te ontwikkelen, maar het is ons uiteindelijk gelukt om met een snelheid van driehonderdduizend kilometer per seconde te reizen.’

Ronald en Max zijn onder de indruk. Steve is op een stoel aan de vergadertafel gaan zitten en toont boven de tafel een 3D-projectie van de planeet Blue Planet, met daarnaast een 3D-projectie van de aarde. De projecties worden gevormd uit zuurstofmoleculen, die in verschillende kleuren fluoresceren en geven zo'n realistisch beeld dat het wel lijkt of het twee kleine replica's van de planeten zijn. De gelijkenis tussen de planeten is treffend. Steve maakt de replica's wat groter waardoor dit nog beter te zien is.

‘Zoals jullie zien, is Blue Planet praktisch niet te onderscheiden van de aarde.’

Steve pauzeert om er zeker van te zijn dat hij alle aandacht heeft voor wat hij nu gaat vertellen:

‘Er is echter een aanzienlijk, niet direct waarneembaar verschil tussen onze samenlevingen. Juist dit verschil vormt voor ons de reden om onze missie naar de aarde uit te voeren. Ik zal jullie eerst iets over de geschiedenis van Blue Planet vertellen om de reden voor ons bezoek goed te kunnen verklaren. Op Blue Planet hebben wij honderdvijftig jaar geleden een grote evolutie doorgemaakt, je kunt het beter een mondiale revolutie noemen. We werden daartoe gedwongen, omdat we een eind moesten maken aan de steeds maar stijgende uitstoot van CO₂. De daardoor ontstane klimaatverandering wisten we niet te stoppen. De CO₂-uitstoot had op Blue Planet een dusdanig niveau bereikt dat we dicht tegen het punt van onomkeerbaarheid aanliepen. Op allerlei manieren hebben we getracht dit een halt toe te roepen, maar uiteindelijk moesten we inzien dat we het niet voor elkaar kregen. Onze economische drijfveren zaten een echte verlaging van de uitstoot van

broeikasgas in de weg. Daarbij zouden we het niet redden met zomaar een reductie, we moesten echt terug naar een minimale uitstoot. Na de revolutie, die we ‘de grote transformatie’ noemen, is de uitstoot drastisch gereduceerd. Hierdoor stopte de klimaatverandering en is het uitsterven van de mensheid op onze planeet voorkomen. Om dat te bereiken is onze economie destijds van de ene op de andere dag zo goed als stilgelegd. Dat hebben we bereikt doordat we het geld hebben afgeschaft.’

Ronald kijkt vertwijfeld naar Steve en vraagt zich af hoe serieus hij dit moet nemen. Hoe kun je nu leven in een wereld zonder geld?

‘In de jaren daarna is onze wereld ontwikkeld tot een soort Utopia. Dat willen we graag zo houden en dat is dan ook de reden dat we naar de aarde zijn gekomen. We zien namelijk een grote bedreiging in ons voortbestaan door de mensheid op aarde.’

‘Wat bedoel je met een bedreiging, Steve? Wij wisten tot een paar minuten geleden niet eens van jullie bestaan, dus hoe kunnen wij een bedreiging zijn?’

‘Ik zal het uitleggen. Onze onderzoeken naar de ontwikkelingen op de aarde tonen aan dat deze de aarde binnen enkele decennia onleefbaar zullen maken voor de mensheid. De voortekenen zijn al duidelijk zichtbaar, dus dat is op zich geen nieuws. Alle milieuconferenties en maatregelen ten spijt blijft de uitstoot van broeikasgassen stijgen. Daarmee is ook het einde van de mensheid onafwendbaar. Het moment van onomkeerbaarheid is veel minder ver weg dan jullie denken. Wij vertrouwen er niet op dat de mens op aarde, zonder hulp van buitenaf, het tij nog op tijd zal kunnen keren. De doelstelling van jullie regeringen is om de verdere opwarming tot maximaal anderhalve graad Celsius te beperken in 2050. Maar het proces loopt volledig uit de hand en daardoor zal de temperatuurstijging veel hoger zijn, met alle gevolgen van dien. De economische belangen van landen, bedrijven en de rijken op aarde liggen niet op één lijn met die van het milieu en de natuur. De honger naar meer en meer consumptie staat het terugdraaien van dit proces in de weg. Wij hebben berekend wanneer het punt van onomkeerbaarheid op aarde ontstaat, en hoe we de variabelen ook

doorrekenen, ze geven altijd dezelfde uitkomst. Dit punt is veel dichterbij dan waar jullie zelf van uitgaan. Binnen tien jaar helpt zelfs het terugbrengen van de uitstoot van broeikasgas niet meer. Een belangrijke oorzaak ligt in het feit dat in jullie wereld de economie moet blijven groeien. Dat kan alleen maar als het consumentisme toeneemt. Om de uitstoot van broeikasgas terug te brengen, moet de economische groei juist afnemen. Commerciële belangen van de industrie staan echter vaak haaks op het belang van het milieu. Alles moet efficiënter en goedkoper, en electoraal gezien durft geen enkele politicus het aan om te pleiten voor een krimpende economie. Dat zou namelijk de enige echt effectieve maatregel ten gunste van het klimaat zijn.’

Ronald kan het verhaal van Steve volgen, maar hij snapt niet waar hij naartoe wil.

‘Ik ben daarom met mijn bemanning naar de aarde gekomen,’ vervolgt Steve, ‘en de komende uren spreken wij, net als met jou, met alle regeringsleiders. De boodschap die wij brengen, geldt namelijk voor elk land op aarde. Wij rekenen erop dat als de ontwikkelingen blijven doorgaan zoals ze nu gaan, de aarde snel onbewoonbaar dreigt te worden. Degenen die dat kunnen betalen, zullen op zoek gaan naar andere planeten om te overleven. Kijk maar wat er inmiddels gebeurt: de rijken op aarde maken al ruimtereisjes. Er zijn vergevorderde plannen om een leefgemeenschap op Mars te creëren. Maar dat is een planeet die qua leefomgeving veel minder comfortabel is dan die op Blue Planet. Wij hebben uitgebreide studies gedaan naar ander leven in het heelal. Naast Blue Planet en de aarde is er geen enkele andere planeet te vinden waar mensen net zo comfortabel kunnen leven. Daarmee is de planeet Blue Planet het enige alternatief voor jullie als het op aarde fout gaat.’

Ronald en Max zullen het niet snel toegeven, maar ze herkennen wel een paar punten in het betoog van Steve.

‘Reizen met de snelheid van het licht is voor jullie nog niet bereikbaar, maar onlangs is het jullie gelukt om een neutron met de snelheid van het licht te verplaatsen. Op termijn zal dit ook met grotere

objecten lukken; op die manier heeft het zich bij ons ook ontwikkeld. Daarom verwachten wij dat in de toekomst Blue Planet voor jullie binnen bereikbare afstand zal komen. En eerlijk gezegd hebben wij er geen enkel vertrouwen in dat het met jullie komst op Blue Planet leuker zal worden. Dat is de reden dat we drastisch gaan ingrijpen en daar kunnen jullie niets meer tegen doen.'

Steve laat de woorden tot hen doordringen en gaat verder:

'Wij kwamen op Blue Planet honderdvijftig jaar geleden tot de conclusie dat de economie een verwoestende invloed op het milieu had. Onze klimaatproblemen rezen de pan uit en een wetenschappelijk team, onder leiding van een van onze grootste natuurkundigen ooit, Arinzo Papadopoulos, waarschuwde ons voor het naderende onheil. Dat team heeft ons de oorzaak laten zien waardoor de uitstoot van broeikasgas niet voldoende tot stilstand kwam, maar ook hoe dit radicaal veranderd kon worden.'

Steve houdt een korte pauze en vervolgt:

'We hebben de verandering na een lange voorbereidingstijd uiteindelijk in één etmaal ingezet en binnen een jaar was de uitstoot met ruim zeventig procent teruggebracht.'

Ronald staat op, hij is geïrriteerd en voelt zich aangevallen. Hij zegt:

'Luister Steve, ik vind het prima dat je je zorgen maakt over de ontwikkelingen hier op aarde. Maar het is ongepast dat je ons hier 'even' komt vertellen dat het hier uit de hand loopt en dat we maar naar jullie voorbeeld moeten kijken om te zien hoe wij het ook 'gewoon' in no time kunnen oplossen. Je hebt echt geen idee wat we mondiaal allemaal al gedaan hebben om de groei van broeikasgasuitstoot te beperken en we zijn nu zelfs op weg naar een daling daarvan. Ik heb hier echt geen zin in en verzoek je dan ook om nu te vertrekken.'

'Ik ga niet weg Ronald,' zegt Steve enigszins dreigend. 'Ik kan je garanderen dat je binnen een minuut zult begrijpen waarom ik hier ben, laat me dat eerst uitleggen. Als je dat niet doet, zal na dit weekend een situatie ontstaan die het einde van de mensheid op aarde betekent.'

Iets in de houding van Steve overtuigt Ronald ervan dat het verstandig is om hem te laten uitpraten.

‘Je maakt dan nu heel snel je punt of we zijn hier klaar,’ antwoordt hij met tegenzin.

Steve licht toe wat zich op D-day, zoals hij het noemt – zondagavond elf uur Nederlandse tijd – wereldwijd zal voordoen. Ronald en Max staan perplex, ze moeten zich vasthouden aan hun stoel en trekken lijkleek weg. Als Steve is uitgesproken, staren ze ontdaan en ontgoocheld voor zich uit, niet in staat om deze angstaanjagende gebeurtenis te verwerken, laat staan dat ze kunnen reageren.

4. Blue Planet, anderhalf jaar voor D-day

Het is donderdagmiddag drie uur en John McQuire is woedend. Hij loopt rood aan en slaat keihard met zijn vuist op tafel. Zijn stem slaat over, van kwaadheid voelt hij de pijn in zijn hand niet eens.

‘Hoe kunnen jullie zo stom zijn,’ schreeuwt hij.

Zijn speeksel spat in het rond.

‘Zien jullie dan niet wat het gevolg is van jullie stupiditeit, stelletje idioten!’

Hij kijkt dwars door zijn zes ministers heen. Het regeringsoverleg op zijn Ministerie van Algemene Zaken is een uur geleden begonnen. Ten teken dat de vergadering wat hem betreft beëindigd is, springt John op uit zijn stoel. De stoel valt daarbij met een harde klap achterover. Stampvoetend loopt hij de kamer uit, zijn gezicht is rood van kwaadheid en met zijn blik is hij in staat om iemand te doden. Zijn temperament is de ministers bekend, maar zo kwaad hebben ze hem nog nooit gezien. Hij smijt de deur van de vergaderzaal zo hard dicht dat deze direct weer openschiet. Dit maakt John nog kwader. De ministers hebben moeite om niet in de lach te schieten.

Het Ministerie van Algemene Zaken is gehuisvest in het oudste gebouw van de regeringsstad en is, met zijn imposante bouwstijl en ruim vijfhonderd jaar oude geschiedenis, het symbool van de politieke macht op Blue Planet. De vergaderzaal is versierd met ornamenten op het plafond en houtsnijwerk op de deuren, dat rijkelijk met goudverf is

geaccentueerd. Aan de wanden hangen antieke schilderijen en de zaal maakt een bijzonder statige indruk.

John had vanmiddag de ministerraad in een speciale vergadering bijeengeroepen, naar aanleiding van het gesprek dat hij zondagavond met Stijn had gevoerd en het inmiddels uitgewerkte plan voor een missie naar de aarde. Het onderwerp van vandaag was dermate belangrijk dat hij op donderdagmiddag een extra overleg had ingepland. Bij hoge uitzondering was Stijn hierbij aanwezig.

‘Stijn zal jullie toelichten,’ zei John aan het begin van de vergadering, ‘voor welke situatie wij ons geplaatst zien en wat de mogelijkheden zijn om hier weer uit te komen.’

Nadat Stijn had uitgelegd welke bedreiging de aarde voor Blue Planet vormde, zei hij:

‘Mijn berekeningen tonen overduidelijk aan dat het noodzakelijk is om snel actie te ondernemen.’

Hij nam zijn berekeningen met de ministers door en toonde daarmee onweerlegbaar aan wanneer de situatie op aarde niet meer terug te draaien zou zijn. De conclusie was overduidelijk dat er inderdaad veel haast was geboden.

‘Samen met John en de vicepremier heb ik de afgelopen dagen hard gewerkt aan een ambitieus plan: we willen een missie naar de aarde organiseren om het tij daar te keren.’

Stijn legde de ministers uit hoe de missie uitgevoerd kan worden:

‘De reis neemt minstens drie jaar in beslag en we zullen er een groot ruimteschip voor moeten ontwikkelen.’

De ministers voelden zich echter overvallen. De plannen waren al ver uitgewerkt en zette hen min of meer buitenspel.

‘Je vraagt ons om nu direct in te stemmen met een uitermate ambitieus plan,’ zei Karel Donkers, de minister van Veiligheid. ‘We zetten daarmee veel mensenlevens op het spel en dat doen we alleen maar omdat we bang zijn dat ze op aarde – wellicht ergens in de toekomst – in staat zijn om hierheen te komen. Dat vind ik een weinig concrete reden en wat mij vooral steekt, is dat we nu pas op de hoogte worden gebracht, terwijl de plannen praktisch al volledig uitgewerkt

zijn. Wij moeten daarom nu onder grote tijdsdruk een beslissing nemen.’

John had al zijn charme in de strijd gegooid en uiteindelijk hadden de ministers geaccepteerd dat het, gezien de tijdsdruk, nu eenmaal niet anders had gekund. Of dit er uiteindelijk ook toe zou leiden dat het plan door de stemming zou komen, was direct al twijfelachtig.

Stijn mocht niet bij de stemming aanwezig zijn en John had hem, nadat hij alle vragen van de ministers had beantwoord, verzocht zich terug te trekken. Vlak voor de vergadering had Stijn nog aanvullende informatie ontvangen, die hij alsnog in de berekeningen wilde verwerken. Wellicht had hij nog een tweede ronde bij de ministers nodig en dan kon hij de nieuwe cijfers gebruiken.

Na het vertrek van Stijn had John nogmaals op de ministerraad ingeprept en getracht een meerderheid voor de missie te vinden. Van de zes ministers moesten er minstens drie voor het plan stemmen, zodat inclusief de stemmen van hemzelf en de vicepremier een meerderheid zou ontstaan. Even later was echter al duidelijk dat ondanks al zijn inspanningen zich geen meerderheid voor het plan zou vormen. De drie democratische ministers waren uit principe tegen. Dat was vooraf al duidelijk en zou waarschijnlijk nooit veranderen, wat hij ook zou doen. Zij zijn principieel tegen elke bemoeienis van Blue Planet met het heeal. Om het plan door de regering te loodsen, was de steun van de drie liberale ministers dus essentieel. Hun voorzitter Karel Donkers, tevens Johns grootste vijand binnen de regering, had de andere twee liberale ministers er echter van weten te overtuigen om tegen te stemmen. De stemverhouding zou daardoor uitkomen op twee voor en zes tegen en het niet halen. Na een stemming kan het onderwerp niet voor een tweede ronde worden voorgedragen, dus het was voor John essentieel dat de stemming uitgesteld werd tot hij de liberalen alsnog wist te overtuigen. Hij was verbolgen over hun opstelling en om te voorkomen dat gestemd werd, was hij opgesprongen en weggevloden.

Zijn temperament leidt wel vaker tot onprofessioneel gedrag en hij loopt stampvoetend door de hal van het ministerie. Voor een willekeurige toeschouwer is het een lachwekkend schouwspel. Een

antiek tafeltje moet het door een flinke trap ontgelden. Johns voet schiet door het tafelblad, dat aan zijn voet blijft hangen. Woest rukt hij het tafelblad los en gooit het met alle kracht tegen de deur van de vergaderzaal. Door de klap slaat de deur dicht en dat is maar goed ook, want de ministers kunnen hun lachen niet meer inhouden.

Isabel van Tricht, Johns secretaresse, komt op het lawaai afgerend.

‘Roep Stijn terug,’ snauwt John haar toe. ‘Wat een zootje imbecielen, één aap heeft meer verstand dan dat hele stel bij elkaar!’

Uit pure frustratie schopt hij zijn rechtervoet met een doffe dreun tegen de marmeren balie en een helse pijn overvalt hem. Hij strompelt met een van pijn vertrokken gezicht naar de dichtstbijzijnde stoel. Kreunend en met tranen in zijn ogen gaat hij zitten en vloekt en tiert alles bij elkaar. Isabel heeft met hem te doen, maar kan desondanks haar lachen niet helemaal inhouden. Ze kent Johns temperament beter dan wie ook en ze weet hoe hij zich ermee in de nesten kan werken.

Op donderdagmiddagen zijn John en Isabel vaak helemaal alleen op het ministerie. De meeste ambtenaren werken op maandag en dinsdag en hooguit woensdag nog een paar uur. Op vrijdag is het ministerie zelfs gesloten. Vorige week bedreven ze in de vergaderzaal van de regering nog uitgebreid de liefde. John heeft een rijke fantasie en belde haar om halftwee uit de ministerszaal:

‘Isabel, kun je alsjeblieft hierheen komen. Ik zit met een zaak die me enorm opwindt en ik wil graag dat je me er even bij komt helpen.’

Isabel voelde zich enorm geil worden. De hele ochtend had ze zich al verheugd op hun gebruikelijke donderdagmiddagspel. Met zijn fantasieën wist hij haar telkens weer te verrassen. (Vorige week moest ze naar de zolder komen, in een donkere kamer. Daar overweldigde hij haar en hadden ze voor het eerst echt ruige seks. Ze moest er even aan wennen, maar gaandeweg vond ze het opwindend en uiteindelijk kwam ze hevig klaar.) Nu trok ze haar slip uit; ze wist dat dit John bijzonder opwond en haastte zich naar de ministerszaal. In eerste instantie raakte John heel serieus met haar in gesprek over een dossier waarmee hij bezig was. Ze stonden naast elkaar over de tafel en het dossier gebogen en hij kwam steeds dichterbij haar staan. Ze voelde zijn hand over de

achterkant van haar been naar boven glijden en toen hij bij haar billen aankwam langzaam naar voren gaan. Van opwinding kon ze nauwelijks ademhalen en nadat zijn vingers hun weg naar haar clitoris hadden gevonden, hield ze het niet meer uit. Letterlijk rukte hij haar de kleren van het lijf en voor ze het in de gaten had, lag ze naakt op de regeringstafel. Van top tot teen streefde hij haar, waarbij bepaalde lichaamsdelen onevenredig veel aandacht kregen. Isabel had een van haar heftigste orgasmen ooit. John ging daarna in zijn blote kont in de stoel van Karel Donkers zitten. Hij werd daar ongelooflijk geil van en trok Isabel op zijn schoot.

Isabel raakt weer opgewonden als ze eraan terugdenkt hoe John explosief zijn hoogtepunt in haar bereikte. Maar vanmiddag zal er niets van komen, vreest ze.

Ze rent de trap op naar de tweede verdieping. In het derde kantoor links zit Stijn. Hij heeft prachtig uitzicht over het plein voor het ministerie, waar het altijd een drukte van belang is. Hij zit diep over zijn bureau gebogen en studeert op de nieuwe informatie. Zijn laatste berekeningen tonen de noodzaak voor een snelle uitvoering van de missie naar de aarde nog eens te meer aan.

Geschrokken kijkt hij op als Isabel zonder te kloppen de kamer binnenstormt. Ze roept buiten adem:

‘Het is vreselijk fout gegaan, Stijn. John is ontzettend kwaad en ik denk dat je beter direct kunt komen.’

‘Daar was ik al bang voor, ik kom met je mee.’

Stijn springt op en rent met Isabel naar beneden. John zit nog steeds op de stoel in de hal. Hij lijkt wat gekalmeerd, maar heeft zichtbaar veel pijn.

‘John, wat is er gebeurd?’ vraagt Stijn.

‘Ik denk dat mijn voet gebroken is, het doet verschrikkelijk veel pijn. Ik weet niet wat er misging, maar die liberale idioten willen niet vóór de missie stemmen. Die zak, Karel Donkers, ‘weet het nog niet’ en stookt dat stelletje idioten op. Ze zijn bang voor hun achterban. Ze moeten die lul voor de leeuwen gooien.’

‘John, ik heb de laatste informatie over de situatie op de aarde in de berekeningen verwerkt. Het gevaar komt nog veel sneller op ons af dan we dachten. De economie draait daar weer zo hard dat de problemen sneller toenemen dan ooit tevoren. Corona en de Oekraïne-crisis hebben de economie ondanks alle sombere voorspellingen niet eens zo erg aangetast. Maar de onverwachte economische groei zoals die te zien is, nu ook de energiecrisis weer wat beteugeld is, heeft een enorme stijging van de CO₂-uitstoot tot gevolg. De economie draait weer als een jekko. Is er al gestemd?’

‘Nee, er is nog niet gestemd, ik ben de zaal uitgegaan voordat het zover kwam.’

‘We gaan deze nieuwe berekeningen aan ze toelichten, John. Misschien raken ze ervan overtuigd en anders hebben we alles gedaan wat we konden.’

‘Oké, laten we dat maar doen, ik weet het anders ook niet meer.’

Als John probeert op te staan, slaakt hij een luide kreet en valt terug op zijn stoel. Hij kan niet op zijn voet staan. Isabel kijkt bezorgd, buigt zich over de voet en maakt zijn veter los. Als ze zijn schoen probeert uit te trekken, krimpt hij in elkaar van de pijn. Na wat voorzichtig manoeuvreren lukt het uiteindelijk. De voet is behoorlijk opgezet en Isabel schrikt als ze ziet hoe blauw die nu al is. Met zijn voet uit de schoen zakt de pijn een klein beetje en kan hij iets relaxter zitten.

‘John, ik denk dat je voet is gebroken. Kun je erop lopen?’

John probeert te staan, maar dat lukt niet en hij valt weer terug in de stoel.

‘Je moet je voet eerst laten behandelen,’ zegt Isabel, ‘zo kun je het weekend niet in. Ik laat een ambulanceshuttle komen.’

‘Nee,’ antwoordt John geïrriteerd. ‘We gaan eerst die smeerlap van een Karel Donkers zijn oren wassen. Kijk maar of er ergens een invalidenstoel is, ik kan zo niet lopen.’

Isabel kijkt via het beeldscherm in haar linkeroog of er een invalidenstoel in de buurt van het ministerie is. Twee blokken verderop staat er een; die laat ze direct komen. De stoel zweeft binnen enkele seconden de hal binnen en het magnetisch veld in de stoel creëert een

stralingsveld dat John in de stoel tilt. Via haar ICU maakt Isabel contact met de communicatie-unit van de invalidenstoel en instrueert die: ‘Vergaderzaal één,’ waarna deze daar met John heen zweeft.

‘Haal me hieruit,’ zegt John als ze voor de deur van de regeringszaal staan, ‘ik ga niet als kreupele in een invalidenstoel naar binnen, dat gun ik die klootzakken niet.’

Hij gooit zijn schoen op de grond en stapt erin, maar valt met een luide kreet terug.

‘Doe me mijn schoen aan Isabel,’ gebiedt John ongeduldig.

Zij doet haar uiterste best om de gezwollen voet weer in de schoen te krijgen, maar dat is onmogelijk. John krimpt in elkaar en ze durft niet door te drukken.

‘Het moet lukken,’ schreeuwt hij en stamp met zijn kreupele voet op de grond. Een helse pijn schiet door zijn voet en hij trekt lijkbleek weg. Even is hij helemaal uit het veld geslagen en Isabel is bang dat hij zal flauwvallen.

‘Dit gaat niet werken,’ zegt hij als hij weer wat bijgekomen is. ‘Dan maar zonder schoen.’

Op zijn linkervoet hinkt hij moeizaam, door Stijn ondersteund, de vergaderzaal binnen. De ministers zien met grote ogen de kreupele premier de zaal binnenstropelen.

‘Stijn heeft nog iets toe te voegen,’ zegt John als hij weer aan het hoofd van de tafel zit.

‘Ik heb de berekeningen nogmaals aangepast op basis van de meest actuele informatie vanaf de aarde,’ zegt Stijn.

Hij licht de situatie toe en vertelt over de recente, desastreuze ontwikkelingen. Hierna presenteert hij de aangepaste berekeningen. De ministers kijken hem vertwijfeld aan, de conclusies spreken voor zich. John zal uiteindelijk de ministers moeten overreden en tegen de tijd dat Stijn zijn betoog afrondt, is John weer wat bijgekomen.

‘We beginnen haast te krijgen, heren,’ zegt hij. ‘Als we nu niets ondernemen, lopen we een groot risico. We zijn nu nog onbereikbaar voor de aardbewoners: het zou ze met hun huidige techniek zevenentwintigduizend jaar kosten om onze planeet te bereiken. We

moeten echter niet naïef zijn: nog enkele decennia ontwikkeling en ze zijn in staat om een ruimteschip met de snelheid van het licht te laten vliegen. Daarmee komen wij dan binnen bereikbare afstand en ontstaat voor ons het risico dat ze hier daadwerkelijk naartoe komen. Dat moeten we voorkomen, al was het maar voor onze kinderen.'

John kijkt zijn ministers ernstig aan en gaat verder:

'Bij de beslissing die we nu in deze vergadering nemen, moeten we er rekening mee houden dat het nog geruime tijd vergt om het ruimteschip te bouwen. Dat is dan nog los van alle overige voorbereidingen die we moeten treffen voor het uitvoeren van de missie. Als we eenmaal op aarde zijn aangekomen, moet de interventie nog gestart worden en dat gaat ook niet van de ene op de andere dag. We lopen een aanzienlijk risico: als we nu niet onverwijld met de voorbereidingen en de bouw van het ruimteschip beginnen, zijn we straks echt te laat. Zoals jullie zelf hebben kunnen zien, tonen de laatste berekeningen van Stijn dit overduidelijk aan.'

Het pleidooi van John heeft effect. De liberalen aarzelen nog wel, maar John heeft de indruk dat ze hun mening aan het bijstellen zijn. De risico's van de missie zelf zijn groot; onderweg kunnen ze van alles tegenkomen, zoals meteorieten en ander onheil. Een aanvaring met een kleine meteoriet kan bij de snelheid van het licht al leiden tot het volledig uiteenspatten van het ruimteschip. Daar komt bij dat ze niet weten hoe de aardbewoners op de interventie zullen reageren. Al met al vinden de democraten de reis te riskant, maar ze zijn ook gewoon principieel tegen. Karel Donkers lijkt daarentegen, met zijn liberale ministers, zijn mening iets bij te stellen:

'Het is en blijft een gevaarlijke missie en het zou de keuze veel makkelijker maken als je ons de garantie kunt geven dat de missie zal slagen.'

'Dat kan ik u nu niet garanderen,' antwoordt Stijn. 'Maar als we nu alvast beginnen met de bouw van het ruimteschip en het uitwerken van onze plannen, kunnen we misschien de beslissing in twee stukken knippen. De voorbereiding en de bouw duren nog wel een paar maanden, zeker als we rekening houden met het uitvoeren van de

testvluchten. Daarna kan ik u veel meer zekerheid over de veiligheid geven dan ik dat nu kan. U kunt, als we de bouw hebben afgerond, voordat de missie start altijd nog de beslissing nemen om het project te stoppen. Mijn voorstel is dan ook om de beslissing op te knippen in twee stappen: één nu voor de start met de bouw, en de definitieve keuze pas als het ruimteschip klaar is.’

John McQuire ziet dat de argumenten van Stijn indruk maken. Vooral het opknippen van de beslissing in twee stappen valt in goede aarde. Hij doet nogmaals een dringend beroep op de verantwoordelijkheid van de ministers om een verstandige beslissing te nemen. Het lijkt erop dat Karel Donkers inderdaad positief tegenover de missie staat en John hoopt dat dit de andere twee liberale ministers zal overtuigen. Omdat hij zich misselijk voelt van de pijn, wil hij de ministers nu snel laten stemmen en kan hij daarna zijn voet laten behandelen. Hij verzoekt Stijn nogmaals om zich terug te trekken.

Zoals John had vermoed, stemmen de liberalen uiteindelijk toch voor de bouw van het ruimteschip, onder de strikte voorwaarde dat pas na de bouw een definitief akkoord voor de missie wordt gegeven. Ondanks de pijn kan hij een triomfantelijke glimlach niet helemaal onderdrukken.

Als de deuren van de zaal opengaan, ziet John twee ziekenbroeders met een zwevende, geautomatiseerde draagbaar voor de deur staan. Ze lopen naar binnen en John wordt door het stralingsveld op de draagbaar getild, waarna het daarop gemonteerde scanapparaat een analyse van zijn verwondingen maakt. Deze analyse wordt naar de operatierobot in het ziekenhuis gestuurd, samen met een overzicht van de noodzakelijke ingrepen. John krijgt een paar nanochips geïnjecteerd om hem plaatselijk te verdoven en zijn ICU ontvangt de software om deze aan te sturen. Nu de pijn snel wegtrekt, kan John zich ontspannen. De operatierobot in het ziekenhuis stelt het behandelplan op en zal straks de operatie uitvoeren. Voor het ministerie staat al een ambulanceshuttle gereed die hem naar het ziekenhuis vervoert. Daar wordt John opgevangen door een verpleegster die hem begeleidt naar de operatiekamer. Ze heeft John herkend en voelt zich vereerd dat zij de

premier mag opvangen. Ze legt snel en vakkundig een infuus aan en injecteert nog een paar in het bloed oplosbare nanochips, die tijdens de operatie zijn voet zullen verdoven. Als John de operatiekamer wordt binnengereden, staat alles al klaar. De 3D-printers hebben inmiddels de te vervangen botjes geprint. De oude botjes worden verwijderd en de nieuwe aangebracht, waarna de wond onzichtbaar wordt geplakt. Een kwartier later loopt John, volledig genezen en opgelucht dat de pijn is verdwenen, weer buiten, onderweg naar zijn afspraak met Stijn en de vicepremier. Ze hebben afgesproken in het beste steakhouse in de stad om met een flinke biefstuk en een goed glas wijn de start van de bouw van het ruimteschip te gaan vieren. Daarna gaat hij naar Isabel.

5. Den Haag, vrijdag voor D-day

De woorden van Steve zullen nog lang in de hoofden van Ronald en Max doorklinken:

‘Heren, op D-day – elf uur zondagavond Nederlandse tijd – verdwijnt het geld op aarde. Het geld geldt dan niet meer. Dat geldt niet alleen voor Nederland, maar voor de hele wereld. Op dit moment worden ook alle andere regeringsleiders op de wereld daarover door de bemanning van ons ruimteschip ingelicht.’

Steve laat een paar seconden stilte vallen om de woorden door te laten dringen. Ronald staart hem vol ongeloof en met open mond aan.

‘Met het verdwijnen van het geld verdwijnt de economie en daarmee ook de noodzaak voor economische groei,’ vervolgt Steve. ‘Daarmee stopt het streven van landen, bedrijven en personen naar steeds meer bezit en consumptie. Producten worden straks niet meer in lagelonenlanden maar weer lokaal en kleinschalig geproduceerd. Omdat de kostprijs van gewassen en vlees niet relevant meer is, kunnen agrarische bedrijven milieuvriendelijk produceren. Investerings ten behoeve van het milieu worden niet meer bepaald door budgetten of discussies over wie de rekening moet betalen. Economische groei is

niet langer de drijfveer voor politici en het bedrijfsleven. Zorgverleners hoeven niet meer met checklists hun tijd te verantwoorden en te werken met strakke budgetten, ze kunnen weer hun passie uitoefenen. Ook minder ontwikkelde landen kunnen straks gewoon zorg en medicijnen ontvangen. De samenleving zal eerlijker zijn en zonder financiële stress. En niet in de laatste plaats: als het geld niet meer bepalend is, wordt eindelijk echt gewerkt aan het effectief terugdringen van de uitstoot van broeikasgassen. Ook hiervoor geldt dat er geen kostprijs meer is die de grenzen van de mogelijkheden bepaalt, maar dat alles mogelijk is.’

Het is doodstil in de kamer. Ronald voelt zich gevangen in een soort algehele verlamming en is niet in staat zich te bewegen of ook maar iets te zeggen. Met een nietsziende blik staart hij voor zich uit en probeert de boodschap tot zich door te laten dringen. Zijn gedachten schieten alle kanten op. Met de coronacrisis nog vers in het geheugen realiseert hij zich dat dit de hele wereld opnieuw op zijn kop zal zetten.

‘Wereldwijd zijn de computers van banken gehackt,’ vervolgt Steve. ‘Onze automatiseerders hebben software in de banksystemen geïnstalleerd. Deze software verandert op D-day de datum in de computers naar 1 januari van het jaar 1000. De computers kunnen deze datum niet verwerken: ze crashen, waardoor alle data van bankrekeningen verdwijnen; ditzelfde gebeurt met cryptomunten. De techniek waarmee we dit hebben gedaan, is ontwikkeld door intelligente software en gaat zelfs onze eigen kennis te boven. Mocht er ooit in de toekomst toch een remedie tegen het virus worden gevonden, dan zal de software zich daar zelf tegen wapenen.’

Ronald kan nog steeds geen woord uitbrengen. Hij zag al wit, maar inmiddels is al het bloed volledig uit zijn gezicht weggetrokken. Steve is bang dat hij zal flauwvallen en wacht even voor hij verdergaat:

‘Ook het chartale geld verdwijnt. Wij hebben wolken met miljarden nanochips uitgestrooid die zich hebben gehecht aan de bankbiljetten en munten op aarde. Dat veroorzaakte het blauwelichteffect dat jullie de afgelopen twee weken ’s avonds hebben waargenomen. Op D-day zullen bankbiljetten en munten verdampen, door een kleine

gecontroleerde atoomreactie. De atomen waaruit ze bestaan, worden gesplitst in protonen, elektronen en neutronen, de zogenoemde materiedeeltjes. Die worden omgezet in zuurstof- en waterstofatomen en daarna in watermoleculen, die direct verdampen. Het proces wordt in gang gezet zodra de nanochip op korte afstand lichaamswarmte waarneemt, bijvoorbeeld als men een portemonnee opent. Kortom heren, wen er alvast maar aan: het geld geldt vanaf D-day niet meer.'

Steve kijkt naar Ronald, die net als Max nog steeds met een asgrauw gezicht voor zich uit staart.

'Kun je ons aantonen dat jullie inderdaad in onze banksystemen zijn geïnfiltrerd?' vraagt Ronald aarzelend.

'Die vraag heb ik uiteraard verwacht en om dit bewijs te leveren, heb ik zojuist een mail aan de president van De Nederlandsche Bank gestuurd,' antwoordt Steve. 'Daarin staat beschreven hoe hij kan vaststellen waar wij de software in de systemen hebben geplaatst. Als zijn ICT'ers de instructies in de mail opvolgen, kunnen zij het virus makkelijk vinden. Het moge voor zich spreken dat zij echter niets tegen het virus kunnen doen.'

Ronald staat met knikkende knieën op. Hij heeft het gevoel dat de hele wereld onder zijn voeten is weggezakt en belt Anna om hem direct met de president van De Nederlandsche Bank door te verbinden. Deze bevestigt na enkele minuten, nog geheel buiten adem en met een van spanning overslaande stem:

'Er is inderdaad een virus in ons computersysteem aangetroffen op de in de mail aangegeven locaties. We hebben geen idee hoe dit daar is terechtgekomen. Het virus heeft alle beveiligingen omzeild, wat bijzonder indrukwekkend is. Van onze automatiseerders begrijp ik dat het virus is geschreven in een computertaal die ons niets zegt. Het is absoluut onleesbaar. Wat het virus doet, weten we nog niet, maar dit is zeer alarmerend. Iedereen die beschikbaar is, heb ik direct opgeroepen en we gaan met man en macht aan de slag om dit op te lossen. Zodra ik meer weet, bel ik je.'

Diep in gedachten legt Ronald de telefoon weer neer. Hij vraagt Steve of hij even wil wachten en gebaart Max dat hij hem wil spreken

in de kamer naast zijn kantoor. Alleen de premier heeft toegang tot deze kamer die vaak wordt gebruikt voor een-op-eenoverleg tijdens vergaderingen.

‘Het verhaal lijkt te kloppen, de computers zijn gehackt. Dit zal de wereld maandag totaal op zijn kop zetten,’ zegt Ronald nog voordat de deur dicht is.

Hij begint een beetje bij zijn positieven te komen en kan zijn gedachten inmiddels wat beter ordenen. De overtuiging en de wijze waarop Steve de boodschap bracht, laat er geen twijfel over bestaan dat de interventie zal plaatsvinden. De impact ervan dringt langzaam tot Ronald door. Nu hij ervan overtuigd is dat dit absurde verhaal van Steve serieus moet worden genomen, begrijpt hij dat er snel moet worden gehandeld om het land voor te bereiden. Als dit niet goed wordt aangepakt, zal er ongetwijfeld chaos ontstaan.

Hij vraagt Anna om hem door te verbinden met het hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst, Peter Duinstee. Die is hard nodig om per direct bepaalde zaken in werking te zetten. Zelf zal Ronald de komende uren druk in de weer zijn om alle betrokken instanties te informeren, zoals de Eerste en Tweede Kamer, de ministers, de koning, de raadsadviseurs van de premier en nog veel meer. Nadat hij Peter op de hoogte heeft gesteld van de aanstaande gebeurtenissen op D-day, geeft hij hem de opdracht om zo snel mogelijk te inventariseren welke veiligheidsmaatregelen als eerste getroffen moeten worden. Een heel belangrijk aandachtspunt is het waarborgen van absolute geheimhouding. Dat zal zeker moeite kosten, want bij de voorbereidingen zullen veel mensen ingezet worden. Ronald overlegt met Peter welke prioriteiten ze moeten stellen.

Max gaat regelen dat de winkels vóór maandagmorgen, maar ook in de dagen daarna, maximaal bevoorraad zijn. Er moeten voorzieningen worden getroffen om te voorkomen dat mensen gaan hamsteren. Het openbaar vervoer moet gegarandeerd zijn. Kortom, dit weekend zullen veel ambtenaren nodig zijn om de zaken goed voor te bereiden. Daarnaast moet er informatie worden verstrekt aan iedereen die in de financiële sector werkt en maandag dus geen werk meer heeft:

medewerkers bij banken, verzekeraars, uitkeringsinstanties, accountantskantoren en tal van andere instanties. Ronald rondt het gesprek met Peter af. Max belt naar het perscentrum om de wekelijkse persconferentie af te zeggen; daar is nu geen tijd voor. Ondertussen lopen ze Ronalds kantoor weer binnen.

‘Steve, je creëert hier een enorm probleem,’ zegt Ronald. ‘Je kunt je hopelijk voorstellen dat we hier niet blij mee zijn en dit feitelijk als een oorlogsdaad beschouwen.’

‘Dat snap ik Ronald, en dat hebben we ons ook terdege gerealiseerd toen we hieraan begonnen. We willen je graag helpen en hebben daarvoor al uitgebreide voorbereidingen getroffen. Zo is er een draaiboek opgesteld met de stappen die wij jullie adviseren te nemen in de resterende tijd tot D-day. Onze ervaringen met de grote transformatie op Blue Planet zijn nauwkeurig bijgehouden en daarop is het grotendeels gebaseerd.’

Steve opent zijn borstzak en haalt er een klein pakketje uit. Zodra het uit zijn zak is, vouwt het zich binnen een fractie van een seconde uit tot een virtuele tablet, die Steve aan Ronald overhandigt.

‘Op deze virtuele tablet staat een volledig draaiboek met alle mogelijke informatie die je nodig hebt om de juiste stappen tot aan D-day te nemen. Ik raad je aan om het goed te gebruiken,’ zegt Steve. ‘Op het scherm zijn links bovenaan twee knoppen weergegeven. De linkerknop is om het scherm uit te zetten, waarna de tablet zich terug vormt tot het pakketje dat ik zojuist uit mijn zak haalde en je het weer in je zak kunt stoppen. De rechterknop kun je gebruiken om de tablet te kopiëren. Dan kun je iemand anders een kloon van de tablet geven. Zo kunnen veel mensen met het handboek werken.’

Ronald drukt op de linkerknop: de tablet vormt zich weer terug tot het pakketje dat Steve zojuist uit zijn zak haalde. Hij stopt het in zijn broekzak en haalt het er direct weer uit, waarna het zich opnieuw tot de tablet vormt. Daarna drukt hij op de rechterknop en overhandigt een kopie van de tablet aan Max. Die pakt het met grote verbazing aan en ze kijken er gefascineerd naar. Ronald staat erbij met een gezicht alsof hij water ziet branden, hij kan zijn ogen nauwelijks geloven.

‘Met de bemanning van Mariquita en met alle mensen die we vanaf Blue Planet virtueel naar de aarde kunnen verplaatsen,’ vervolgt Steve, ‘zijn wij graag bereid om jullie te helpen waar dat maar mogelijk is. De personen die we vanaf Blue Planet naar de aarde verplaatst hebben, hebben zich al in de samenleving gemengd en helpen al om de processen goed te laten verlopen. De te nemen stappen tot D-day zijn nauwkeurig uitgewerkt. Het zal voor jullie dit weekend weliswaar hard werken worden, maar voordat het D-day is, moet je de voorbereidingen kunnen afronden, al is het een krappe tijdspanne.’

Ronald scrollt door het draaiboek. Het ziet er overzichtelijk uit en zelfs de dagdelen zijn ingedeeld met de actiepunten die op verschillende momenten uitgevoerd moeten worden.

‘Wij willen een delegatie van regeringsleiders,’ vervolgt Steve, ‘ter voorbereiding op D-day graag een kijkje geven in de samenleving zoals die zich straks op aarde zal ontwikkelen. We nodigen jullie uit om morgen met enkele regeringsleiders een virtueel bezoek te brengen aan Blue Planet. Ook jij, Ronald, bent daarvoor in je functie als voorzitter van de Europese ministerraad van harte uitgenodigd. Op Blue Planet maken we al sinds honderd jaar intensief gebruik van virtueel reizen. We zullen jullie veiligheidsdiensten graag laten zien hoe dit werkt en aantonen dat dit volstrekt veilig is. Deze delegatie van regeringsleiders zal morgenvroeg vanaf ons ruimteschip de virtuele reis naar Blue Planet ondernemen. Wij zullen hen morgenochtend met onze spaceshuttles ophalen.’

De hoeveelheid informatie wordt voor Ronald erg veel en Steve wil het gesprek afronden. Max kijkt nog enigszins verwaasd van de een naar de ander.

‘Het is veel informatie, die ook nog eens een enorme impact op jullie leven heeft,’ rondt Steve het gesprek af. ‘Ik overhandig jullie hierbij een bril waarmee je contact met mij of met de bemanning van Mariquita kunt opnemen. Als je de bril opzet, komt het contact vanzelf tot stand. In de bril zit een beeldscherm waarop wij jullie informatie kunnen doorgeven. Laat het mij weten als jullie veiligheidsdiensten meer informatie willen hebben over de uitnodiging voor de virtuele reis

morgen. Ik wens jullie veel succes met de voorbereidingen en zal jullie ongetwijfeld snel weer spreken. Ik stuur per mail een documentaire die wij hebben gemaakt om jullie voor te lichten over onze samenleving en om te laten zien hoe jullie eigen samenleving eruit zal komen te zien. Ik raad je aan deze eerst te bekijken voordat je jullie eigen plannen verder uitwerken, en deze documentaire te laten zien aan iedereen die bij de voorbereidingen betrokken wordt.'

Hierna verdwijnt Steve op dezelfde wijze als hij een uur eerder is gekomen. Nadat de muur weer zijn normale vorm heeft aangenomen, loopt Ronald naar het kantoor van Anna en geeft haar de opdracht om alle ministers direct terug te roepen voor een spoedoverleg om halfvijf. Als hij weer terug in zijn kantoor is, kijken Ronald en Max elkaar vragend aan:

'Hoe serieus neem jij dit, Ronald?'

'Eerlijk gezegd moet het nog tot me doordringen, maar ik neem het heel serieus. Dit wordt geen rustig weekend, Max. Ik heb per direct de ministers voor spoedoverleg laten terugroepen. Ik zal de president van De Nederlandsche Bank en de CEO's van de handelsbanken hiernaartoe laten komen. Het is mijn plicht om ook zo snel mogelijk de koning op de hoogte te stellen. We kunnen nu niet anders doen dan ervan uitgaan dat dit verhaal van Steve klopt. We moeten daarom alle maatregelen nemen om ons hierop voor te bereiden. Ik verwacht namelijk niet dat we het softwareprobleem bij de banken voor zondagavond oplossen.'

6. Den Haag, vrijdagavond voor D-day

Met een bezorgd gezicht snelt Joost, directeur automatisering van De Nederlandsche Bank (DNB), het Ministerie van Algemene Zaken binnen. In zijn kielzog volgt de president van DNB, die al uit zijn auto springt voordat deze helemaal stilstaat. Ze rennen met gespannen gezichten naar binnen, waar ze direct naar de vergaderzaal worden gebracht en Ronald en Max zich bij hen voegen. Al snel melden ook diverse CEO's van de commerciële banken zich bij het ministerie en

sluiten zich aan bij de vergadering. Samen met enkele topambtenaren voeren zij het eerste van de vele crisisberaden die de komende dagen zullen worden gehouden. De deur van de vergaderzaal gaat op slot en wordt bewaakt door een medewerker van de Binnenlandse Veiligheidsdienst. Ronald vertelt de aanwezigen het bericht dat Steve Mortimer hem zojuist heeft gebracht. Ze horen het met open mond aan.

‘Deze situatie kunnen we op korte termijn niet ongedaan maken,’ zegt Joost nadat Ronald is uitgesproken. ‘Wij zijn bij DNB al een uur geleden ingelicht en proberen sindsdien een oplossing voor de computerhack te vinden, maar we vragen ons ernstig af of dit ooit zal lukken. We begrijpen de gebruikte software niet: die is in een volstrekt onbekende taal geschreven en het lijkt wel of er geen enkele logica in zit. Vooralsnog zien we, hoe meer we ernaar kijken, alleen maar meer onduidelijkheden. Daarbij is het opvallend dat de software is geïnstalleerd in het meest beveiligde deel van onze computers. Dat is zeer verontrustend, want tot op heden gingen we ervan uit dat dit een absoluut onneembare vesting was. Dat feit alleen al is een aanwijzing dat degenen die onze computers gehackt hebben absolute professionals zijn. Het virus is niet alleen in de computers van DNB aangetroffen, maar zoals we inmiddels weten ook in de computersystemen van de handelsbanken. Een korte telefoonronde langs een aantal banken heeft dat bevestigd en we nemen aan dat dit bij alle banken het geval is. Uit het buitenland krijgen we al bevestigingen binnen dat daar sprake is van een identieke situatie. Steve Mortimer heeft gezegd dat de software bij alle banken over de hele wereld is geïnstalleerd. We hebben helaas geen reden om daaraan te twifelen. Dus voor zover we weten, zijn alle banken het slachtoffer van dit virus en ik heb de indruk dat de Blue Planeters verdomd goed weten wat ze doen. We hebben tot zondagavond elf uur de tijd, dus we moeten alles uit de kast halen om deze hack op te lossen.’

Besloten wordt om alle automatiseerders bij de banken, zonder uitzondering, direct op te roepen en aan het werk te zetten. Ook worden met spoed ICT'ers ingehuurd. Als er een mogelijkheid is om het virus

ongedaan te maken, dan moet die beslist en vooral snel gevonden worden.

Om kwart voor vijf doet Ronald verslag aan de in spoed opgeroepen ministerraad. De ministers kunnen het niet geloven en kijken Ronald ontzet aan. De impact van deze gebeurtenis is groot, al heeft niemand enig idee van de precieze gevolgen.

Peter Duinsee heeft zich bij de bespreking van de ministers aangesloten en brengt ze op de hoogte van de maatregelen die hij heeft uitgevaardigd. Een van de meest drastische maatregelen is dat allen die dit weekend bij de voorbereidingen voor D-day betrokken raken in quarantaine gaan. Zij mogen daarna geen enkel contact met de buitenwereld meer hebben. De ministers knikken instemmend, maar als Peter ze meedeelt dat zij zelf ook per direct in quarantaine gaan, gaat er een golf van verontwaardiging door de groep. Ze zijn woedend. Dagelijks hebben ze met staatsgeheimen te maken en het is onbegrijpelijk waarom deze drastische maatregel ook voor hen zou moeten gelden.

‘Ik ga ook jullie mobiele telefoons innemen,’ zegt Peter. ‘Jullie krijgen ze zondagavond na D-day weer terug.’

De ministers ervaren dit als een regelrechte belediging. Wie denkt Peter wel dat hij is? Ze praten luid door elkaar en sommigen willen zelfs de vergaderzaal uitlopen. Peter staat echter pontificaal voor de deur.

‘Dames en heren, alsjeblieft,’ zegt Ronald met stemverheffing. ‘Laten we de zaak even kalm onder ogen zien. Als het nieuws over D-day voor zondagavond zou uitlekken, breekt een algehele chaos in het land uit. We kunnen er niet op vertrouwen dat iedereen die hier nu aanwezig is betrouwbaar met het nieuws omgaat. De geheimhouding tijdens de coronacrisis, de jaarlijkse miljoenennota en bij nog veel meer gelegenheden heeft aangetoond dat het onmogelijk is om belangrijke regeringszaken echt geheim te houden. We kunnen het risico niet nemen. Ik doe een dringend beroep op jullie allemaal om in het belang

van het land hier nu geen probleem van te maken. We kunnen onze energie echt op een betere manier inzetten.'

Hierna besluiten de ministers om zich erbij neer te leggen. De impact van het nieuws dringt langzaam door en daarmee komt ook het besef dat extreme maatregelen noodzakelijk zijn.

'Zorg ervoor dat we op D-day deze situatie aankunnen,' drukt Ronald ze op het hart als hij de kamer verlaat om naar de koning te gaan.

Ronald voelt een onbeschrijflijke vermoeidheid over zich komen. Hij is er met zijn ministers voor verantwoordelijk om de rust in het land te bewaren, maar op deze immense uitdaging is hij niet voorbereid. De spanning is dan ook enorm.

Anna kijkt hem met een bezorgde blik aan, maar heeft geen idee wat er aan de hand is. Uit ervaring weet ze dat het op dit moment zinloos is om het aan Ronald te vragen. Als hij zo in zichzelf gekeerd is, vertelt hij toch niets; ze zal moeten wachten tot hij het uit zichzelf vertelt. Tot vier uur vanmiddag was de deur van zijn kantoor dicht, hoewel hij al vroeg naar huis wilde, en daarna leek het wel oorlog, zo hectisch was het. De wekelijkse persconferentie, die Max deze week zou geven, is zelfs geannuleerd zonder dat er een reden voor is gegeven. Voor haar gevoel heeft ze honderden telefoontjes gepleegd: alle ministers zijn teruggeroepen naar Den Haag en ze moest voor vanavond negen uur een videoconferentie plannen met de Europese regeringsleiders. Ook bij de andere regeringsleiders, of althans hun secretariaten, heerst grote spanning. Dat heeft Anna duidelijk gemerkt tijdens haar telefoontjes en ze wordt hypernervus van de hele situatie. Hoewel Ronald altijd erg voorkomend is, worden zijn bevelen haar vanmiddag toegesnauwd:

'Bel de secretaris van de koning en zeg hem dat ik over een kwartier daar ben. Het is zeer dringend en van het allergrootste belang dat ik de koning direct spreek,' commandeert hij, terwijl hij zijn kantoor binnenloopt. 'Zorg dat hij tijd vrijmaakt, het heeft absolute topprioriteit. En laat mijn auto weer voorrijden!'

Anna heeft vanavond een dinerafspraak met haar studievriendinnen, in een Indonesisch restaurant vlak bij het Binnenhof. De ontwikkelingen beangstigen haar, maar ze verheugt zich er ook op dat ze al deze geheimzinnigheid straks met haar vriendinnen kan delen. Overigens twijfelt ze er inmiddels wel aan of ze vanavond vrij zal zijn. Regelmatig moet ze 's avonds overwerken en door de hectiek die nu heerst, vermoedt ze dat dit wel weer eens zo'n avond zou kunnen zijn.

Ronald gaat in zijn kantoor achter zijn bureau zitten en kijkt naar buiten. Het is nog rustig aan de overkant van de Hofvijver, maar hij weet dat binnen enkele uren de wereld op zijn kop staat en het hier druk zal zijn met persauto's en hulpdiensten. Hij belt de Franse president Elise Duvalier, met wie hij in de loop der jaren een vriendschappelijke band heeft opgebouwd. Elise bevestigt dat zij inderdaad bezoek heeft gehad van een vertegenwoordiger van Mariquita. Het was niet Steve Mortimer, maar de *first officer* Paul Veldhuizen. De Franse regering is tot dezelfde conclusies gekomen als de Nederlandse regering en gaat zich voorbereiden op D-day. Ook zij acht het niet waarschijnlijk dat de computerhack tijdig zal zijn verholpen. Ronald vraagt Elise welke maatregelen er intussen in Frankrijk zijn genomen: die komen in grote lijnen overeen met die van Nederland. Elise heeft inmiddels contact gehad met de Duitse en de Spaanse regeringsleiders; die hebben na het bezoek van de vertegenwoordiger van Mariquita op dezelfde wijze actie ondernomen. Na de bevestiging dat Elise van plan is om morgen in te gaan op de uitnodiging van de Blue Planeters om hun planeet te bezoeken, beëindigen ze hun gesprek.

Hierna haast Ronald zich onder begeleiding van Anna naar zijn gereedstaande auto. Al lopend vertelt hij haar dat zij het hele weekend aanwezig zal moeten zijn en tot zondagavond in quarantaine moet blijven. Het dinertje met haar vriendinnen zal helaas moeten wijken. Daarnaast moet ze direct haar collega's van het secretariaat bellen en ze vragen om zo spoedig mogelijk weer naar het ministerie te komen.

'Er zijn geen excuses voor hen mogelijk, ze moeten onverwijld komen, wat voor plannen ze ook hebben of waar ze ook mee bezig zijn,' zegt Ronald.

Hij vraagt haar om haar mobiele telefoon aan hem te overhandigen. Ze is perplex en weigert dit te doen. Ronald is echter zeer stellig en pas na enige aarzeling laat ze hem beloven dat ze haar telefoon zondagavond weer terugkrijgt van hem persoonlijk. Daarna geeft ze hem aarzelend toch af. Ronald vertelt haar dat ze een medewerker van de Binnenlandse Veiligheidsdienst en een beveiligde telefoonlijn krijgt toegewezen. Anna's angst snoert haar de keel dicht; ze is nog nauwelijks in staat om adem te halen. Ze was al zenuwachtig, maar nu breekt het angstzweet haar uit, de hectiek doet het ergste vermoeden. Half rennend zijn ze bij de auto aangekomen, waarin Ronald snel plaatsneemt. Op het laatste moment kan ze hem nog net vragen of ze snel een tekstberichtje naar haar vriendinnen mag sturen dat ze vanavond verhinderd is. Ronald staat het aarzelend toe en kijkt met haar mee op het scherm. Anna is tot op het bot beledigd.

'Als je denkt dat ik je dit vergeef, dan vergis je je mooi,' zegt ze kwaad. Uit haar hele houding blijkt dat ze furieus is. Haar emoties zijn Ronald bekend en hij weet dat het weer snel zal overwaaien. Hij vindt het altijd erg aandoenlijk als ze zo kwaad is. Nadat ze met een agressief gebaar de telefoon weer heeft teruggegeven, staart ze de auto na als die met hoge snelheid uit het zicht verdwijnt. Pas op het moment dat zij de pers op zich af ziet rennen, draait ze zich abrupt om en vlucht het ministerie binnen. In haar kamer treft ze de beveiligingsbeambte van de Binnenlandse Veiligheidsdienst al aan. Ze wilde nog stiekem een van haar vriendinnen bellen, maar de blik waarmee de veiligheidsbeambte naar haar kijkt, doet haar besluiten hiervan af te zien. Ze had niet verwacht dat Peter Duinstee dit zo snel geregeld zou hebben. Ze trilt over haar hele lichaam van alle emoties en hoewel ze dat 's middags nooit doet, haalt ze in de pantry op de gang een extra sterke kop koffie. Daarna gaat ze de opdrachten uitvoeren die Ronald haar gegeven heeft.

Onderweg naar de koning belt Ronald Marloes. Hij vertelt haar dat hij voorlopig niet zal thuiskomen. Hiermee permitteert hij zich een vrijheid die hij zojuist zijn collega-ministers heeft verboden. Maar hij

heeft behoefte om even tegen haar aan te praten. Marloes is erg nieuwsgierig naar wat er allemaal speelt, maar Ronald wil haar niet in een lastige positie brengen en vertelt zo weinig mogelijk:

‘Ik kan er niets over zeggen schat, maar ik moet dit weekend doorwerken. We hebben een enorme crisis. Mijn chauffeur komt straks wat schone kleren en mijn toiletpullen halen. Zodra ik je iets meer kan vertellen, laat ik het je weten. Wat er ook gebeurt, weet dat ik van je hou en kijk maar niet naar het journaal, want aan de pers vertellen we in geen geval wat er in werkelijkheid speelt.’

Na het telefoontje blijft Marloes in vertwijfeling achter. Ze heeft Ronald nog nooit zo gestrest meegemaakt, ze vond hem zelfs wat emotioneel en paniekerig. Daarnaast heeft hij haar niet gevraagd om te helpen bij het opstellen van perscommuniqués, iets wat uiteindelijk haar expertise is. Meestal wordt ze bij plotselinge calamiteiten direct ingeschakeld, dus er moet wel iets heel bijzonders zijn.

Gekleed in zijn spijkerbroek ontvangt de koning Ronald; hij is verbaasd dat deze hem zo plotseling, op dit vreemde tijdstip, wil spreken. Door de jaren heen hebben ze een vriendschappelijke band opgebouwd, maar vanwege de stress van de laatste uren vervalt Ronald in een formele houding:

‘Ik heb u zeer verontrustend nieuws te brengen, majesteit. Het komt er kort gezegd op neer dat de wereld er aanstaande maandag totaal anders zal uitzien.’

Met horten en stoten vertelt Ronald de koning het nieuws. Die vraagt meerdere keren of het echt zeker is dat de Blue Planeters D-day in gang hebben gezet. Tot twee keer toe wil hij weten of er echt niets aan te doen is. Uiteindelijk weet Ronald hem te overtuigen en drukt hij de koning op het hart dat dit nieuws absoluut geheim moet blijven.

‘Zelfs voor de koningin,’ voegt Ronald er ernstig en een beetje ongemakkelijk aan toe.

Als Ronald weer vertrekt, maakt de koning persoonlijk de deur open en pakt hem bij de schouders:

‘Als ik iets voor je kan doen, Ronald, laat het me dan alsjeblieft weten. Ik wens je veel sterkte. Het zal een hectisch en inspannend weekend voor je worden.’

7. Nederland, vrijdagavond voor D-day

Op het Binnenhof is het extreem druk in vergelijking met een normale vrijdagavond. Steeds meer agenten en beveiligers verschijnen rond de regeringsgebouwen en zelfs de toeristen, die op deze prachtige voorjaarsdag over het pas gerenoveerde Binnenhof dwalen, merken dat er iets bijzonders gaande is. Op de ministeries worden door de veiligheidsdienst, op een paar lijnen na, alle internet- en telefoonlijnen afgesloten. De bewaking wordt tot een maximum opgeschroefd en er verschijnen overal beveiligers. Zij nemen direct de leiding over bij de in- en uitgangen waar veiligheidsposten worden geplaatst met scanapparatuur voor controles. De ministeries veranderen in ware vestingen, waar geen mens nog ongezien naar binnen komt. Honderden ambtenaren worden deze vrijdagavond en zaterdagmorgen opgeroepen om te komen werken. Als ze eenmaal in de kantoren zijn, is het onmogelijk weer naar buiten te komen. Alle ingangen zijn gebarricadeerd en de ramen die geopend kunnen worden, zijn geblokkeerd. Niet alleen op de onderste verdieping, maar ook op de hogere verdiepingen. Dit om te voorkomen dat boodschappen in de vorm van papieren vliegtuigjes en dergelijke naar buiten worden gestuurd. Van iedereen die naar binnen gaat, wordt de mobiele telefoon ingenomen en de vaste lijnen mogen alleen nog gebruikt worden als dit door de veiligheidsdienst geautoriseerd is. Het is op vrijdagavond nog nooit zo druk geweest in Den Haag. Ook de pers heeft snel in de gaten dat er iets bijzonders aan de hand is. De eerste speculaties over wat er aan de hand zou kunnen zijn, circuleren al snel op sociale media. Het hardnekkigste gerucht is dat er een nieuwe, zeer ernstige coronavariant is uitgebroken. De pers ruikt bloed en laat niet los, ze houdt er rekening mee dat het een lange nacht of waarschijnlijk zelfs een lang weekend zal worden.

In het televisiejournaal verwoordt een verslaggever de onrust als volgt:

‘Sinds vanmiddag halfvijf heerst er een nerveuze hectiek rond de regeringsgebouwen in Den Haag. De normaal gesproken op vrijdagmiddag zo rustige regeringsstad is in rep en roer. Volgens onbevestigde berichten is een nieuwe, zeer ernstige coronacrisis uitgebroken. Helaas hebben we dit bericht nog niet uit Den Haag bevestigd gekregen. Maar gezien het feit dat alle ministers binnen twee uur na afloop van het kabinetsberaad met spoed zijn teruggeroepen, moet er iets zeer ernstigs aan de hand zijn. De premier is met grote spoed bij de koning op bezoek geweest en alle topbankiers uit het land zijn inmiddels in Den Haag gearriveerd. De Eerste en Tweede Kamerleden zijn per direct opgeroepen om naar Den Haag te komen en de premier heeft zelfs zijn raadsadviseurs met spoed bij zich laten komen. Dat dit op een vrijdagmiddag gebeurt, zegt genoeg. Het lijkt erop dat op korte termijn zeer ingrijpende economische maatregelen worden genomen. De geruchten doen inmiddels de ronde dat er een volledige lockdown wordt aangekondigd. Helaas hebben we geen enkele parlementariër voor de camera kunnen krijgen, omdat de regeringsgebouwen potdicht zitten. Weliswaar is na de laatste coronacrisis toegezegd dat het land nooit meer in een volledige lockdown zal komen, maar kennelijk is deze situatie zo ernstig dat die belofte mogelijk gebroken zal gaan worden. Althans, dat is de verwachting en dit zou de economie volledig tot stilstand kunnen brengen, zelfs in veel ernstigere mate dan tijdens de laatste coronacrisis. Daarmee zou de aanwezigheid van de bankiers in Den Haag verklaard zijn. Opvallend is dat het Outbreak Management Team nog niet is gesignaleerd. Dat kan er ook op duiden dat het gezien de ernst van de situatie noodzakelijk is om eerst een advies op te stellen op basis waarvan de regering een besluit kan nemen.’

Kort daarna ontstaat een mondiale rel als de echtgenote van een van de opgeroepen Tweede Kamerleden zich live laat interviewen. Het interview gaat in een razend tempo viraal:

‘Mijn echtgenoot is aan het eind van de middag opgeroepen om direct naar de Tweede Kamer te komen. Het was een zeer dringende oproep en er werd geen enkele ruimte gelaten om er geen gehoor aan te geven. Hij moest bij binnenkomst direct zijn telefoon inleveren. Gelukkig heeft hij mij vlak daarvoor nog kunnen bellen,’ vertelt ze met veel gevoel voor drama. ‘Op dat moment was nog niet veel bekend, maar hij vertelde me dat hij van collega’s had begrepen dat er waarschijnlijk een zeer besmettelijke en ernstige variant van het coronavirus is uitgebroken. Alle parlementariërs moeten in ieder geval tot zondagnacht in quarantaine blijven. Ik heb zojuist wat toiletpullen voor hem afgegeven, niet eens aan hemzelf, maar bij de extreem beveiligde ingang van de Tweede Kamer. De beveiligers geven de spullen aan hem door, hij mocht zelfs niet naar de ingang komen om ze aan te pakken. Het Tweede Kamergebouw is veranderd in een enorme vesting, het lijkt echt wel oorlog als je daar binnenloopt. Het is hem verboden om naar buiten te bellen, alle telefoonlijnen zijn afgesloten en zoals ik al zei, mobieltjes worden ingenomen. Zo geheim is het allemaal. Dit is voor ons een grote tegenslag, want wij zouden morgen op vakantie gaan. Die hebben we moeten afzeggen.’

Ze geniet zichtbaar van alle aandacht. De hele Nederlandse pers staat om haar heen en bestookt haar met vragen die ze niet eens hoort, omdat ze zo op haar eigen verhaal is gefocust.

‘Het virus schijnt uit Rusland te komen,’ speculeert ze er duidelijk voor eigen rekening op los. ‘De grens met Rusland is sinds vanmiddag potdicht. Internet schijnt daar helemaal plat te liggen, er komt geen enkel bericht dat land uit. Ik denk dat de mensen daar inmiddels zo ziek zijn dat de Russische regering wil voorkomen dat er paniek uitbreekt.’

Het interview gaat razendsnel de wereld over en het nieuws wordt door alle overheden ten stelligste ontkend, maar het kwaad is al geschied. De combinatie van de gebeurtenissen die nu in de hele wereld plaatsvinden, vormt een niet te beheersen cocktail. Speculaties over beurzen die op maandag zullen instorten, worden gevoed door deskundigen die in de loop van de vrijdagavond de bizarste voorspellingen doen. In Amerika zijn de beurzen op het moment van

het interview nog open. Maar daarna kelderen de koersen met meer dan vijftientig procent en wordt de handel direct stopgezet. In beleggingsland heerst blinde paniek.

8. Blue Planet, een jaar voor D-day

Na het diner met Stijn en de vicepremier gaat John McQuire naar Isabel. De drie vrienden hebben het plan voor de missie naar de aarde vanmiddag door de ministerraad geloodst en dat hebben ze uitgebreid gevierd met de nodige alcohol. Onderweg belt hij zijn vrouw Annabel en vertelt haar dat hij nog lang moet vergaderen en daarna in een hotel blijft slapen. Die smoes gebruikt hij regelmatig en hij is er min of meer van overtuigd dat Annabel het wel doorziet, maar het accepteert. Hij belooft dat hij morgen rond het middaguur weer thuis is.

Isabel woont in een fraai appartement in de hipste wijk van Metropolis, waar voornamelijk jonge mensen en kunstenaars wonen. Het appartementencomplex is drie jaar geleden gebouwd en mag alleen worden bewoond door alleenstaanden tot dertig jaar. Isabel heeft het modern en strak ingericht, daarnaast is het van alle gemakken voorzien. Het hele huishouden, inclusief het koken en de was, wordt volledig door robots uitgevoerd. Ze woont er met veel plezier, maar sinds John regelmatig blijft logeren, overweegt ze om binnenkort een vrijstaand huis ergens langs een bosrand te zoeken. De richtlijnen van het Ministerie van Huisvesting bepalen dat ze, zolang ze nog als vrijgezel in de stad woont, slechts voor een groter appartement in aanmerking komt. Als ze buiten de stad gaat wonen, zijn er meer mogelijkheden. Ze verwacht dat John snel bij haar zal intrekken en dan zijn de opties voor een mooi huis ergens op het platteland ongelimiteerd. Ze wil graag samen met John een huis gaan bouwen, maar heeft dat nog niet met hem durven bespreken. Stiekem heeft ze al enkele ontwerpen laten maken voor een ruim huis met drie kinderkamers. John heeft haar al een paar keer beloofd dat hij op korte termijn zal gaan scheiden en zodra dat in gang is gezet, is het moment daar om hem erbij te betrekken, althans dat vindt ze.

Ze bespringt John letterlijk als hij de deur van het appartement opent. Vandaag waren ze de hele dag bij elkaar in de buurt op het ministerie, waar het vanwege de ingelaste ministerraad extra druk was. Ze moesten zich enorm inhouden en daar had vooral Isabel het erg moeilijk mee. Het is tussen hen nu bijna een halfjaar gaande en Isabel, die over weinig geduld beschikt, is tot over haar oren verliefd. Geheel tegen haar natuur in, maar op uitdrukkelijk verzoek van John, verzwijgt ze de verhouding nog tegenover iedereen, behalve dan haar beste vriendin Wendy Blijker.

Vorige week bezocht ze met Wendy een interieurbeurs. Wendy gaat binnenkort met haar gezin verhuizen en wilde inspiratie opdoen voor de inrichting. Isabel ging mee om haar te helpen, wat haar goed uitkwam, want zo kon ze ook voor haar eigen huis inspiratie opdoen. Toen ze halverwege de ochtend koffie zaten te drinken, nam Isabel Wendy in vertrouwen:

‘Wendy, ik moet je een groot geheim vertellen, iets wat je absoluut aan niemand mag doorvertellen. Denk je dat je het voor je kunt houden?’

‘Ja, natuurlijk kan ik dat, wat is het?’

‘Ik ben verliefd.’

‘O meid, wat geweldig, dat is echt fantastisch nieuws.’

‘Ja dank je, het is al een tijdje aan de gang, maar ik kan het voor jou niet meer geheim houden.’

‘Maar waarom zou je het geheim willen houden? Als je gelukkig bent, dan kun je dat toch best met de hele wereld delen. Wie is het trouwens?’

‘Nou, ik durf dat niet te zeggen, want je zult er wel weer wat van vinden.’

Wendy vindt er altijd wat van als Isabel iets bijzonders heeft. Ze heeft een totaal andere levenswijze. Ze heeft een stabiel leven, een steady gezinsleven en heeft haar zaakjes goed voor elkaar. Isabel is ronduit naïef en rolt van het ene avontuur in het andere. Wendy ving haar al een paar keer op nadat Isabel in een relatie verzeild raakte

waaruit alleen maar ellende voortkwam. Het verbaasde haar dan ook hogelijk dat ze de functie als secretaresse van John McQuire wist te bemachtigen: daar moet je toch behoorlijk secuur voor zijn en dat is nou net een eigenschap die Isabel niet heeft.

Isabel zelf is daar minder verbaasd over, ze kan zich nog goed herinneren hoe ze voor de job werd aangenomen. Ze had John ontmoet in een hotelbar in Metropolis waar ze beiden logeerden. Na een gezellige avond hadden ze een leuke nacht met elkaar doorgebracht en kort daarna had hij haar voorgesteld om zijn secretaresse te worden. Zo konden ze altijd bij elkaar in de buurt zijn. Dat het zo gegaan was, had ze nooit aan Wendy verteld, want haar reactie hierop was uiterst voorspelbaar. Waarschijnlijk is het verschil in karakter tussen hen dan ook de reden dat ze zulke goede vriendinnen zijn.

‘Je mag er echt geen oordeel over geven,’ zei Isabel, en nadat Wendy plechtig had beloofd dat niet te zullen doen, vertelde ze:

‘Het is een getrouwde man.’

‘Nee, dat meen je niet, dat geeft alleen maar gedoe, dat weet je toch? Meestal willen die kerels van alles van je en uiteindelijk lopen ze zo hard mogelijk weer terug naar huis, naar het getrouwde vrouwtje. Verdorie Isabel, hoe kun je nou zo stom zijn? Dit is je eerder ook al overkomen.’

‘Dat weet ik ook wel, maar het is niet zomaar iemand en hij is echt heel serieus.’

‘Ken ik hem?’

‘Ja.’

‘Wie dan?’

Wendy kreeg al een vermoeden.

‘Dat kan ik niet zeggen.’

‘Toe, zeg op, wie is het?’

‘Dat durf ik niet te zeggen.’

‘Kom op, je kunt het mij toch zeggen, ik ben je beste vriendin. Voor mij mag je zoiets niet geheimhouden, dat is niet eerlijk.’

‘Nee, ik kan het echt niet zeggen, hij is te bekend en het zou hem erg kunnen schaden.’

‘Luister, je kunt mij vertrouwen en als je zo’n verhaal begint, moet je het ook afmaken. Anders is het niet fair.’

‘Maar je mag het absoluut niet verder vertellen. Beloof je dat?’

‘Ja, voor de zoveelste keer, ik beloof dat.’

‘John McQuire,’ flapte Isabel eruit.

Maar meteen beseftte ze dat het misschien niet erg verstandig was om zijn naam te noemen. Wendy was dan wel haar beste vriendin, maar ook een kletskaus. Wendy stond perplex. Het gebeurde niet vaak dat ze niets wist te zeggen, maar nu viel ze volledig stil. Nu het hoge woord eruit was, was het voor Isabel toch een soort bevrijding.

‘En eerlijk gezegd ben ik er best gespannen over. John is erg verliefd en dat ben ik ook. We kunnen er nog niet mee in de publiciteit treden, dat is ook de reden dat ik het jou tot nu toe nog niet kon vertellen. We moeten wachten tot hij gescheiden is. En dat geheimzinnige gedoe is niets voor mij, dat weet je wel.’

‘Ja, dat weet ik inderdaad,’ lachte Wendy.

Ze kende het ongeduld van haar vriendin en kon haar oren niet geloven. Ze hadden vaak gelachen om de bizarre situaties waarin Isabel was terechtgekomen, maar dit sloeg alles. Hoe kon Isabel zo stom zijn om hier in te trappen? John McQuire – als Wendy iemand niet vertrouwde, was hij het wel. Hij had de reputatie dat hij elke paar maanden een andere, liefst jonge maîtresse had, die hij na verloop van tijd gewoon weer dumpte. Wendy moest het verwerken en in stilte dronken ze hun koffie; de spanning bouwde zich voelbaar op.

‘Die kerel staat erom bekend dat hij een echte vrouwenverslinder is, ik snap niet hoe je hierin kunt trappen,’ zei Wendy uiteindelijk.

Ze was kwaad om Isabels naïviteit en wilde haar graag beschermen:

‘Je zult vermorzeld worden Isabel, hier ben je beslist niet tegen opgewassen. Die vent heeft alle macht om met je te doen wat hij maar wil. Als het hem uitkomt, laat hij je vallen als een baksteen, dat doet hij bij iedereen. Ik begrijp je niet, hoe kun je zo stom zijn?’

‘Nee Wendy, je begrijpt het inderdaad niet,’ antwoordde Isabel geïrriteerd. ‘Je weet absoluut niets van de hele situatie en moet niet alles geloven wat er over hem geroddeld wordt. Hij is getrouwd met

een draak van een vrouw en dat is de reden dat hij weleens wat avontuurtjes heeft gehad. Geef hem eens ongelijk. Die meiden willen na verloop van tijd van alles van hem, maar dat is bij ons echt heel anders. Ik ben zo niet en dat weet hij. Echt, je hebt er geen idee van hoe zijn vrouw hem behandelt, hij wordt gewoon geestelijk mishandeld. Ze overheerst hem in alles en het ontbreekt er nog maar net aan dat ze hem fysiek mishandelt. Ze is een echte psychopaat en hij verdient beslist beter. Hij heeft me er alles over verteld en dat is echt niet mis. We hebben er uitgebreid en heel open over gesproken. Ik ben ook niet gek en ik ken die verhalen die de ronde doen natuurlijk ook. Maar hij heeft me met tranen in zijn ogen verklaard dat hij hevig verliefd op mij is, en dat hij voor het eerst in zijn leven echt gelukkig is met een vrouw. Dat was absoluut oprecht.'

'Luister Isabel, ik wil er verder niet over oordelen, maar ik vind er wel wat van. Als jij hierin gelooft, moet je dat zelf weten en verder zeg ik er niets over.'

Isabel ging er niet op in en keek nors voor zich uit. Wendy gaf haar verdere pogingen op. Ze begreep dat Isabel niet naar haar zou luisteren en niet meer van haar plannen was af te brengen.

Inmiddels zit Isabel thuis al twee uur op John te wachten en als hij eindelijk arriveert, heeft ze hem, nog voordat ze de slaapkamer bereiken, de kleren al van het lijf gerukt. Onder de lichte, doorschijnende roze blouse draagt ze overduidelijk geen bh. John kijkt begerig naar haar en als hij haar in zijn armen sluit, voelt hij haar naakte billen. Ze weten uiteindelijk de weg naar het bed te vinden. Johns erectie explodeert bijna in zijn broek en als Isabel deze geraffineerd bevrijdt, is er geen houden meer aan. Vijf minuten later, nadat ze tegelijkertijd hun orgasme hebben bereikt, liggen ze uitgeput na te hijgen en besluiten impulsief om nog een terrasje te bezoeken. Het is een heerlijke zwoele voorjaarsavond. John vermomt zich, zoals gebruikelijk, met een zonnebril, een pruik en een pet. Daarmee kan hij incognito door de wijk lopen. Isabel trekt demonstratief een kort zomerjurkje aan, zonder slip of bh. John kijkt ernaar als ze de jurk

uitdagend over haar verrukkelijke lijf trekt. Hij voelt zich alweer opgewonden raken, maar beheerst zich, waarna ze snel naar buiten lopen. Op het plein twee straten verderop waar veel kunstenaars en alternatievelingen komen, voelen ze zich helemaal thuis. Nadat ze weer hebben bijgepraat, legt John zijn hand hoog op haar dijbeen. Met zijn pink kruipt hij onder haar jurkje, waarna ze alweer snel richting het appartement gaan.

‘Klootzak, je zit mij gewoon op te geilen waar iedereen bij zit,’ zegt Isabel lachend als ze het plein weer verlaten.

‘Volgens mij deed het geen pijn,’ zegt John en hij knijpt zacht in haar linkerbil.

Isabel is dolgelukkig dat John vannacht blijft slapen. Het liefst zou ze al snel samen met John kinderen krijgen. Dat heeft ze nog niet met hem durven bespreken, maar enkele weken geleden heeft ze hun relatie al eens ter sprake gebracht. Hij was toen erg open over zijn gevoelens voor haar en beloofde dat het nog slechts een kwestie van tijd was voor hij van Annabel kon scheiden. Het leeftijdsverschil van vijftien jaar is voor Isabel geen enkel probleem, maar ze vindt dat ze ook niet te lang meer moeten wachten met kinderen. Ze wil het onderwerp nu niet aansnijden, maar morgenvroeg als ze wakker worden, zal ze toch weer eens over de toekomst en hun relatie beginnen. Een kwartier nadat ze thuis zijn, vallen ze moe maar voldaan in een diepe slaap.

De volgende morgen wordt John met een lichte hoofdpijn wakker. De wijn op het terras, na het diner, was kennelijk toch iets te veel. Isabel is opgestaan om het ontbijt te maken en als ze terugkomt, snijdt ze het onderwerp van hun relatie en haar kinderwens aan. John, die vindt dat hij deze week al genoeg problemen heeft gehad, zit daar niet op te wachten. Geduldig legt hij uit dat dit onderwerp niet geschikt is om 's morgens even snel bij het ontbijt op bed te bespreken. Hij wil hierover nadenken en stelt voor dat ze het er binnenkort, tijdens een dinertje, nog eens over hebben. Isabel is blij met die toezegging. Om tien uur schrikken ze wakker en moet John zich snel aankleden om naar huis te gaan.

9. Blue Planet, kort voor de missie

De bouw van het ruimteschip is op een haar na afgerond. De laatste twee maanden is er hard aan gewerkt en de eerste testvluchten hebben inmiddels plaatsgevonden. Tijdens de laatste proefvlucht, die een hele week in beslag heeft genomen, is voor het eerst gevlogen met een snelheid van vijfhonderdduizend kilometer per uur. Nog lang niet de snelheid van het licht, maar bij de volgende testvlucht wordt de snelheid verder opgevoerd en uiteindelijk zal tijdens de laatste testvlucht de snelheid van het licht worden bereikt. Het accelereren naar driehonderdduizend kilometer per seconde kost zo'n honderd uur en het weer afremmen duurt zelfs nog iets langer. De laatste testvlucht zal twee weken duren, waarbij alle systemen aan boord zware beproevingen ondergaan. De bemanning krijgt het tijdens de testvluchten zwaar te verduren. Alle mogelijk rampen die zich onderweg kunnen voordoen, worden tijdens de testvluchten nagebootst.

Het imposante ruimteschip staat midden in de woestijn, op drieduizend kilometer afstand van Metropolis. Vandaag bezoekt John McQuire Mariquita met zijn ministersploeg. Ze verheugen zich vooral op de korte testvlucht die ze vanaf de commandobrug zullen bijwonen. Het ruimteschip zal op honderd kilometer hoogte een rondje rond Blue Planet vliegen.

Door de felle rode kleur is Mariquita al van veraf te zien. De combinatie van het rood, de zwarte folie op de ramen van de hutten voor de bemanning, en de grote zwarte koepel, heeft het ruimteschip de naam Mariquita gegeven: als een lieveheersbeestje – in het Spaans *mariquita* – tekent het zich af tegen het woestijnzand.

Na aankomst wordt het gezelschap rondgeleid door Steve Mortimer en Stijn Peeters, en bezoekt het de luxueus ingerichte hutten voor de bemanning. De hutten zijn bijzonder ruim. Ze zijn ook van alle gemakken voorzien, inclusief een huisrobot. Daarna bekijken ze de verschillende restaurants, sport- en ontspanningsfaciliteiten, zoals een bioscoop, een luxe spa met sauna en zwembad, en een uitgebreid

gamecenter. Bij hoge uitzondering mogen ze een bezoek brengen aan de uiterst geheime technische ruimtes, waarbij Steve uitleg geeft over het circulaire systeem op Mariquita:

‘Het ruimteschip is volledig zelfvoorzienend. De machine waarbij we nu staan, is een aangepaste en kleine versie van de u welbekende atoomsplitser. Hiermee splitsen we ons afval, oude onderdelen en al het andere afgedankte materiaal weer terug naar moleculen. Deze moleculen worden gesplitst in atomen en daarna in de drie basismateriedeeltjes: protonen, neutronen en elektronen. Die drie deeltjes slaan we apart van elkaar op in speciale tanks. De 3D-printers worden vanuit deze drie tanks gevoed en vormen de deeltjes weer om tot atomen en moleculen. Daarmee printen ze elk materiaal of voorwerp dat we onderweg nodig hebben. Niet alleen nieuwe onderdelen voor Mariquita, maar ook het voedsel, water, en alles wat maar denkbaar is. We zijn door de combinatie van deze machines volledig zelfvoorzienend; zelf ons rioolwater wordt op deze wijze gerecycled.’

John is onder de indruk van de compactheid van de machines. De atoomsplitters en 3D-printers bestaan al veel langer, maar dan in veel grotere uitvoeringen.

Na het bezoek aan de technische ruimte voert John gesprekken met verschillende bemanningsleden en informeert naar hun ervaringen met het ruimteschip tot nu toe. Henk, een oud-ruimtevaarder die nog ruimtereizen heeft gemaakt waarbij hij maandenlang gewichtloos was, roemt het comfort van het perfect werkende antizwaartekrachtsysteem. Dit maakt het ruimteschip weliswaar gewichtloos, maar creëert tevens een kunstmatige, interne zwaartekracht. Hij legt het John uit:

‘Zeker nu we ongeveer drie jaar lang in de ruimte zullen verblijven, is de kunstmatige, interne zwaartekracht absoluut onmisbaar. Doordat we op Mariquita aan zwaartekracht onderhevig blijven, wordt voorkomen dat onze botten en spieren massa verliezen. Dat is niet alleen tijdens de reis al veel prettiger en comfortabeler, maar vooral ook als we tijdens de missie op de aarde rondlopen, of als we na drie jaar weer op Blue Planet terugkeren. Het is bijzonder pijnlijk als je na

lange tijd plotseling weer zwaartekracht ondervindt, maar dat voorkomt dit systeem gelukkig.'

Nadat John uitgebreid met de bemanning heeft gesproken, is het tijd voor de testvlucht. De ministers volgen Steve naar de commandobrug. Daar kijken ze, diep onder de indruk, naar de panelen met schermen met informatie over de technische systemen aan boord. Hun eerste indruk is dat de commandobrug het meest lijkt op de brug van een groot schip. Achter de instrumenten biedt de grote koepel een fantastisch uitzicht op de woestijn met daarboven een vrij uitzicht op de hemel. Door de grote koepel ontstaat de indruk dat ze buiten in de openlucht staan.

'Heren, u moet zich goed in de stoelen vastzetten met de veiligheidsriemen,' zegt Steve als de ministers even op de commandobrug hebben rondgekeken. 'De G-krachten, waarmee de acceleratie zo meteen gepaard gaat, zijn zeer heftig, veel heftiger dan u in de shuttles gewend bent. Het antizwaartekrachtsysteem neutraliseert de krachten weliswaar, maar u zult merken dat de riemen desondanks noodzakelijk zijn.'

Hierna gaat Steve in de cockpit naast de enige vrouwelijke piloot aan boord zitten. Zij heeft zich aan de ministers voorgesteld als Desiree Manders. Desiree is een knappe blonde verschijning en het valt de ministers op dat John net iets te lang bij haar blijft staan. Desiree houdt zeer subtiel zijn arm even vast; het zegt natuurlijk niets, maar ze krijgen er toch een raar gevoel over.

Tien minuten lang zijn Desiree en Steve bezig met het doornemen van de checklists en het opstarten van de technische systemen, de vluchtcomputers en de motoren. De ministers horen het gebrom van het opstartende antizwaartekrachtsysteem en voelen dat hun lichaam de neiging heeft om te gaan zweven. Dat betekent dat Mariquita door middel van dat systeem gewichtloos is geworden. Direct daarna gaat het gebrom over in een licht zoemend geluid en worden ze in hun stoel gedrukt. Het interne zwaartekrachtsysteem is in werking getreden. Als Steve daarna de horizontale werking van dat systeem test, worden ze

van links naar rechts en van voor naar achter in hun stoel getrokken. De kracht waarmee dit gepaard gaat, is groter dan John had verwacht.

Zodra alle systemen getest zijn, geeft Steve het startsein voor de vlucht. Het luchtruim boven Mariquita is in een omtrek van tien kilometer vrijgemaakt. De kwantumcomputer in het vluchtleidingscentrum geeft toestemming om op te stijgen en in het ruimteschip klinkt het alarm om de bemanning te waarschuwen dat de vlucht aanvangt. De vier relatief kleine ventilatoren die uit de buitenwanden van Mariquita schuiven, laten het gewichtloze ruimteschip opvallend snel omhoog zweven. Door de doorzichtige koepel op de commandobrug zien de ministers het wolkendek aan hen voorbijflitsen en na slechts tien minuten meldt Steve dat ze op een hoogte van honderd kilometer zijn aangekomen. Op deze hoogte vliegen ze rond de planeet, waarbij verschillende tests worden uitgevoerd. Steve wijst John erop dat hij het beste uitzicht heeft vanuit de sportruimte, met de enorme transparante koepel, achter de commandobrug. John loopt er met zijn ministers naartoe en is diep onder de indruk van de grootte van de koepel met daaronder een groot zwembad, twee tennisbanen en een volledige atletiekbaan. Het uitzicht op de sterren en hemellichamen is vanaf deze hoogte, zonder enige weerkaatsing van stof of vocht, bijzonder helder. Met open mond kijkt hij ernaar. Onder het ruimteschip ziet Blue Planet er verbazingwekkend groot en helder uit. John herkent de continenten en is diep onder de indruk dat hij het tijdens de ronde nacht ziet worden en korte tijd later weer dag. De tijd vliegt voorbij en met spijt in het hart loopt John na een uur terug naar de commandobrug. Als hij weer in zijn stoel zit, vliegen ze recht op Blue Planet af. De planeet komt in een angstaanjagend tempo dichterbij. Juist op het moment dat John denkt dat ze te pletter zullen slaan, treedt een forse snelheidsvermindering op en landt Mariquita beheerst en gecontroleerd op de grond. De piloten sluiten de systemen en de motoren af, waarna het sein klinkt om de riemen los te maken. John neemt afscheid van Steve en vliegt met zijn ministers, bijzonder onder de indruk van de ruimtereis, terug naar de regeringsgebouwen.

Terug in Metropolis vraagt John aan Karel Donkers of hij hem nog even in zijn kantoor onder vier ogen kan spreken. Karel loopt nietsvermoedend met de premier mee en als John hem vertelt waar hij Karel voor nodig heeft, barst Karel in een woedeaanval uit:

‘Klootzak, hoe heb je dit zover kunnen laten komen? En waarom wil jij mij nu voor jouw karretje spannen?’

Razend kijkt hij naar John McQuire. Zelfs het kleine beetje respect dat hij nog voor deze man had, is als bij toverslag verdwenen. De indrukwekkende ruimtereis van zojuist is plotseling volledig naar de achtergrond verdreven.

‘Dit is pure politieke zelfmoord, het gaat je de kop kosten,’ roept Karel woedend. ‘Ik kan niet geloven dat jij – juist jij – in deze val bent gelopen. Wat een ongelooflijke stommitieit. Dit slaat echt alles. En dan wil je nu dat ik je vuile werk opknap? Ik denk het niet jongen, doe dat maar gewoon zelf. Ik ben je loopjongen niet en ik ben beslist niet van plan om hieraan mee te werken. Ik vind wat je me nu vraagt echt walgelijk. Het is misdadig, onmenselijk en beneden elke waardigheid. Wat denk je wel, klootzak!’

Karel kijkt John met een blik van diepe walging aan. Het tekent de wanhoop van John dat hij uitgerekend Karel wil opzadelen met zijn lugubere plannetje. Kennelijk ziet hij geen andere mogelijkheid. Karel is witheet.

‘Je kunt er maar beter voor zorgen dat het opgelost wordt en een beetje snel ook,’ zegt John dreigend, alsof hij Karel niet gehoord heeft. ‘Je weet maar nooit hoe snel zo’n verhaal de ronde doet.’

‘Ik snap niet waar die dreiging vandaan komt John, volgens mij is het jouw probleem en ik ga je niet helpen.’